

MÓN QUÀ GÓI KÍN CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

 Ban phước cho anh...

Thật luôn luôn tốt đẹp để đến Nhà của Chúa, nhưng tốt hơn nhiều, dường như, trong những ngày này, là lễ Giáng sinh và Năm Mới và những ngày thánh. Dường như nó có một phước hạnh thân quen đặc biệt để lại cho chúng ta. Và như chúng ta... Thật rất tệ hại là chúng ta không thể có cảm giác Giáng sinh này luôn mọi lúc. Nhiều người vẫy tay chào bạn, và nói, “Xin Chúa ban phước cho anh.” Điều đó thì tốt. Tôi thích một việc đó về lễ Giáng sinh.

Bây giờ, tôi đã nghe tiệc đón Giao thừa được đưa ra, tôi nghĩ, cho tối thứ Bảy tới đây. Ý Chúa, tôi sẽ cố gắng có mặt ở đây lúc đó, lúc tiệc đón Giao thừa, và nếu Chúa muốn, dùng thì giờ của tôi, để giúp họ nói một chút về chủ đề nào đó dành cho tối thứ Bảy tới. Và sáng Chúa nhật, dĩ nhiên, là dành cho lớp học trường Chúa nhật thường lệ của chúng ta. Và tối Chúa nhật là buổi nhóm truyền giảng phúc âm. Bây giờ...[Anh Neville nói, “Lễ rửa chân, cũng, tối Chúa nhật tới.”—Bt.] Vâng. Tiệc thánh, lễ rửa chén, tối Chúa nhật tới. Đúng thế. Cách tốt để khởi đầu Năm Mới, đúng, là dự tiệc thánh, có lễ rửa chén.

Bây giờ, tôi muốn đưa ra thông báo này, mà tôi đang yêu cầu rằng đây là một buổi nhóm nội bộ, nhỏ, giống như, chỉ dành cho những vị mục sư và những mục sư phụ tá của đền tạm, những ủy viên trị sự và các chấp sự của đền tạm này. Tôi nghĩ điều đó, thỉnh thoảng, tốt cho chúng ta để đến với nhau, và hầu như tìm ra đường lối Chúa đang dẫn dắt chúng ta. Và nhiều lần có những điều nhỏ đến, giống như những lời Kinh Thánh mà anh em sẽ nhận ra, rằng sẽ là khó khăn. Và nếu chúng ta không...Chúng ta muốn giống nhau, nói sự việc giống nhau, ở mọi nơi. Và chúng ta muốn đến với nhau.

Và tôi muốn anh em mục sư và những người phụ tá: Dĩ nhiên, đó sẽ là, Anh Neville; và Anh Don Ruddell ở trên đây, một trong những người cộng tác của chúng ta; và Anh Graham Snelling ở Utica; Anh Stricker ở đây, nhà truyền giáo của chúng ta; và các...các anh em đồng lao là những mục sư, Anh...những người khác nhau ở đây; Anh Parnell; và anh em biết ai là những người cộng tác ở đây; Anh Junior Jackson, từ dưới New Albany; và rồi những—những chấp sự và những ủy viên trị sự.

Tôi nói với anh em điều tôi mong muốn anh em thực hiện. Tuần tới này, anh em lấy một miếng giấy nhỏ, và viết ra trong đó những—những ý nghĩ hay là...Tôi muốn nói, với những lời Kinh Thánh, hay nhiệm vụ nào đó mà anh em phải tham dự, mà anh em có thể không biết.

² Giống như một ủy viên trị sự sẽ nói, “Bốn phận tôi phải làm gì khi nảy sinh trường hợp *này*?” “Như là một chấp sự, bốn phận tôi phải làm gì, nếu xảy ra trường hợp *này*?” Và mục sư có thể nói, “Trong Lời này, ở *đây*, tôi thấy nó được cho là *thế này thế nọ*, và tôi—tôi không hiểu Nó đúng như cách chúng ta dạy Nó. Và đặt Lời Kinh Thánh đó xuống, và vân vân.” Rồi lấy hết chúng, đưa cho Anh Wood, nếu anh em muốn, bởi vì anh ấy sống gần nhà tôi. Và chẳng bao lâu khi anh em viết câu ấy của mình ra, và nhanh như có thể được, tôi sẽ biết ơn điều đó, để tôi có thể tìm kiếm nó trong lời Kinh Thánh.

Và chúng ta sẽ có điều này. Không...Nó không phải là một buổi nhóm chung lúc này. Nó chỉ dành cho những mục sư, và của đền tạm này, và những vị chấp sự và trị sự của đền tạm. Và điều đó sẽ đến ngay lập tức, ngay khi chúng ta có thể đưa họ vào. Sau đó chúng ta sẽ thông báo một đêm mà không—không có buổi nhóm nào diễn ra ở đây, và rồi chúng ta sẽ—chúng ta sẽ lo liệu điều đó lúc ấy.

³ Tôi nghĩ nó sẽ là một điều tốt, Anh Neville à, nếu họ những anh em đồng lao, tất cả anh em mục sư, và vân vân, để chúng ta có thể đến với nhau. Cách đó chúng ta có thể nói sự việc giống nhau, ở mọi nơi, anh em thấy, chúng ta biết đấy. Và rồi điều đó, cũng sẽ được ghi âm, những câu hỏi của chúng ta và những câu trả lời của chúng ta sẽ được ghi âm, và mỗi người có thể có một

băng ghi âm, để anh em có thể biết, nghe trở lại, trong trường hợp về bất cứ điều gì, bất cứ câu hỏi nào đưa đến, mà có thể là lợi ích cho hội thánh. Hay người nào đó sẽ nói, “Ồ, *đấy*.” Chúng ta sẽ đi trở lại và thấy những gì ở trên băng ghi âm, đã nói. Chúng ta có những băng ghi âm của loại đó, rồi. Còn bây giờ chúng ta đã có những ủy viên trị sự mới, tôi nghĩ, năm nay, và—và một số chấp sự mới, và vân vân, và chúng ta muốn họ được chỉ dẫn về điều đó.

4 Và người anh em trẻ tuổi này, đó là một trong các anh em của chúng ta từ trên Sellersburg đây, Anh Willard Crase, chắc anh ấy có một sứ điệp về điều đó, nếu anh em muốn, bởi vì anh ấy thật non trẻ trong Chúa. Và—và nếu những người trẻ tuổi này, tôi nghĩ, có thể được gây dựng, anh em biết tôi muốn nói gì, thật sự biết cách nắm giữ. Và những câu hỏi ngán đến trong trí của họ. Thay vì chạy ra khỏi rìa nào đó, chúng ta hãy đến với nhau và—và hiểu hết thảy là gì về nó. Thế thì khi chúng ta...những buổi nhóm của chúng ta, những buổi nhóm chung, lớn của chúng ta, khi các hội thánh liên kết với nhau, giống như chúng ta đã có trong kỳ vừa rồi này, lúc đó chúng ta—chúng ta sẽ biết thật sự nhận lấy điều gì lúc ấy, và nói điều gì, làm điều gì thật sự. Hết thảy chúng ta muốn nói cùng một ngôn ngữ, để chúng ta sẽ hiểu.

5 Bây giờ, điều khác mà tôi muốn nói. Như Anh Neville đã nói rất tốt điều đó, chúng tôi chúc anh em những điều tốt đẹp nhất vào thời gian này của—của sự thông công khắp nơi trong những ngày thánh này, và vân vân.

6 Và rồi tôi muốn dùng thì giờ này để phát biểu, với mỗi một người trong anh chị em, tôi thật biết ơn anh chị em, vì những thiệp Giáng sinh và những món quà của anh chị em, cùng các thứ mà chúng tôi đã nhận được ở nhà chúng tôi. Tôi thật hết lòng, cảm ơn anh chị em. Chắc chắn điều đó đã làm chúng tôi dễ chịu, sáng nay. Khi...Tôi có một bé trai, còn nhỏ tuy nhiên hầu như muốn có một cây thông Giáng sinh, và chúng tôi đã có nó trong phòng. Và sáng nay, ở dưới cây thông đó, tôi thấy có nhiều quà từ hội thánh của tôi ở đây, và các bạn bè của tôi từ những nơi lân cận khác nhau, đã đến, đang nằm ở dưới cây. Và tôi không có lời nào để diễn tả với anh chị em điều mà tôi...cách tôi biết ơn

mỗi người trong họ như thế nào. Và cầu xin Đức Chúa Trời trên Trời ban phước dư dật trên anh chị em, là lời cầu nguyện của tôi. Còn bây giờ...

7 Và chúng tôi, anh chị em biết điều đó sẽ như thế nào, chúng tôi không thể đáp trả lại những món quà, bởi vì rằng tôi thật sự không làm ra nhiều tiền như thế, anh chị em biết đấy. Tôi—tôi làm ra một trăm đô mỗi tuần, và tôi có một gia đình lớn, và khoảng mười triệu bạn bè, và chắc hẳn sẽ khó để gửi chúng đi khắp. Nhưng chúng tôi—chúng tôi biết ơn anh chị em và những ý nghĩ của anh chị em. Và tôi tin chắc anh chị em hiểu.

8 Bây giờ đừng quên đêm—đêm đón mừng Năm Mới sắp đến này. Ô, tôi còn nhớ tiệc đón Giao thừa đầu tiên tôi đã từng có mặt ở đây trong đền tạm này. Tôi không đoán ra có người nào ở đây còn nhớ nó. Nhưng đó là một đêm Chúa đã lấy cách cư xử cứng nhắc ra khỏi chức vụ mục sư của anh em. Vì thế, chúng ta đang hướng đến cho một thì giờ tuyệt vời lúc ấy.

9 Và bây giờ, ngay trước khi chúng ta cầu nguyện, tôi muốn đọc bài học Kinh Thánh tối nay.

10 Và tôi hầu như đã có một sự tranh cãi với chính mình ngày hôm nay. Tôi—tôi đã thông báo rằng tôi sẽ giảng về, tối nay, nếu tôi đến đây, *Chúng Tôi Đã Thấy Ngôi Sao Ngài Bên Đông Phương, Và Đã Đến Để Thờ Phụng Ngài*. Điều đó có vẻ quen thuộc với tôi. Và người bạn tốt của chúng ta, Anh Sothmann ở đây, người...một trong những ủy viên trị sự của hội thánh, tôi muốn mời anh. Và anh ấy nói, “Tôi có cuốn băng ghi âm về điều đó, Anh Branham à. Anh đã giảng nó, ở đâu đó.” Và người bạn quý báu của chúng ta, Anh Leo Mercier ở đây, chàng trai ghi âm, đã nói, “Vâng, khoảng năm lần.” Vậy nên, tôi—tôi đã thay đổi nó chút ít. Và thay vì giảng về *Chúng Tôi Đã Thấy Ngôi Sao Ngài Bên Đông Phương*, tôi muốn nói về chủ đề, tối nay, về: *Món Quà Gối Kín Của Đức Chúa Trời*.

11 Và bây giờ tôi sẽ đọc từ Phúc âm Thánh Ma-thi-ơ, chương—chương 2, cho việc đọc lời Kinh Thánh, chương thứ 2 của Phúc âm Ma-thi-ơ.

Bấy giờ khi Đức Chúa Jêsus được sanh tại thành Bết-lê-hem xứ Giu-đê đang đời vua Hê-rốt, này, có mấy nhà thông thái từ đông phương đến thành Giê-ru-sa-lem,

Mà hỏi rằng, Vua dân Giu-đa mới sanh thì ở tại đâu? vì chúng tôi đã thấy ngôi sao Ngài bên đông phương, nên đến đặng thờ lạy Ngài.

Khi vua Hê-rốt...nghe những sự này, cùng cả thành Giê-ru-sa-lem, đều bối rối với người.

Và khi vua bèn nhóm các thầy tế lễ cả và những thầy thông giáo trong dân lại, vua bèn đòi...họ rằng Đấng Christ sẽ được sanh tại đâu.

Và họ tâu với người rằng, Tại Bết-lê-hem, xứ Giu-đê: vì có lời của đấng tiên tri chép như vậy,

Và hỡi người Bết-lê-hem, trong xứ Giu-đê, thật người chẳng phải kém gì các thành lớn của xứ Giu-đa đâu: vì từ người sẽ ra một Tướng Lành, mà sẽ chăn giữ dân Y-sơ-ra-ên tức dân Ta.

Thế rồi Hê-rốt, bèn mời mấy nhà thông thái kia cách riêng tư, mà hỏi kỹ càng về ngôi sao đã hiện ra khi nào.

Rồi vua sai mấy họ đó đến thành Bết-lê-hem, và dặn rằng, Các người hãy đi và hỏi thăm cho chắc về tích con trẻ đó; và khi tìm được rồi, hãy mang...hãy báo lại, báo lại cho ta biết, đặng ta cũng đến mà thờ lạy ngài.

Khi họ nghe vua truyền xong, họ liền đi; và, kia, ngôi sao, mà họ đã thấy bên đông phương, đi trước họ, cho đến khi nó đã đến nơi con trẻ ở mới dừng lại.

Khi họ thấy ngôi sao, họ mừng rỡ quá đỗi.

Và khi họ vào trong nhà, họ thấy con trẻ cùng Ma-ri mẹ Ngài, thì sấp mình xuống, mà thờ lạy Ngài:...rồi họ bày của báu ra, và dâng cho Ngài những lễ vật; của vàng, ... nhũ hương, và một dược.

Kế đó trong giấc chiêm bao họ được Đức Chúa Trời mách bảo đừng trở lại nơi vua Hê-rốt, nên họ đi trong đường khác mà về quê hương mình.

12 Bây giờ tôi muốn lấy một đề tài từ đoạn trích đó, tối nay. Hay là, không phải từ đó, nhưng rút ra từ câu chuyện tương tự, trong Phúc âm Lu-ca 2:7.

Và nàng sanh—sanh con trai đầu lòng, và lấy vải tã bọc con mình, và đặt nằm trong máng cỏ; vì nhà quán không có đủ chỗ ở.

13 Giờ này chúng ta hãy cúi đầu dâng lời cầu nguyện.

14 Kính lạy Đức Chúa Trời nhân từ và thánh khiết, Đấng ban cho chúng con Món Quà vĩ đại nhất mà thế gian này từng được biết đến, là Đức Chúa Jêsus Christ, chúng con khiêm nhường đến với Ngài, tối nay, trong sự tạ ơn, và bày tỏ từ tận trong đáy lòng chúng con, sự tôn kính sâu sắc của lòng chúng con, với Ngài, vì Món Quà tuyệt diệu này. Chúng con không có gì để báo đáp. Và Ngài chỉ yêu cầu rất nhỏ; chỉ, “Hãy đến cùng Ta, hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, và Ta sẽ cất gánh nặng của ngươi và tội lỗi của ngươi, cho các ngươi được yên nghỉ.” Ồ, thật là một sự trao đổi tuyệt vời! Không ai có thể làm điều đó ngoài Ngài, Cha chúng con. Và chúng con cảm ơn Ngài rằng Ngài đã làm điều đó cho chúng con. Và chúng con là những chứng nhân của Ngài trong thời đại này, mà Ngài cất lấy những gánh nặng và tội lỗi khỏi chúng con, và thay vào đó, ban cho chúng con sự vui mừng và bình an. Thật chúng con biết ơn biết bao, Chúa ôi, kinh nghiệm Cơ-đốc, bên trong này, lễ Giáng sinh trong lòng chúng con. Chúng con rất vui mừng về điều này. Rất vui mừng biết rằng chúng con đang sống trong thời kỳ cuối cùng, khi chúng con thấy những dấu hiệu đang đến lần nữa giống như đã xảy ra trong thời đó, về sự Ngài đến. Xin cho chúng con hạ lòng mình trong sự Hiện diện Ngài, Ôi Đấng Cao Quý Cực Đại. Xin để cho Thánh Linh Ngài tẩy trừ tội bực trong lòng chúng con, trong đời sống chúng con. Và bổ sức cho chúng con, từ trong ra ngoài, để chúng con có thể là những đầy tớ Ngài, trong thời giờ tối tăm và vĩ đại này mà thế gian bây giờ đang đối diện.

15 Chúa ôi, chúng con dâng việc đọc Lời Ngài này, cho Ngài, vì một mục đích này, để, ra từ Đây, Đức Thánh Linh có thể mang lại với nhau một bối cảnh mà sẽ có đầy đủ, tối nay, như một Sứ điệp Giáng sinh cho dân sự Ngài đang chờ đợi. Và chúng con đang chờ

đợi Ngài. Chúa ôi, xin cắt bì môi miệng sẽ nói, và những đôi tai sẽ nghe. Và xin trao cho con quyền năng, và đặt Sự Sống vào những Lời sẽ nói ra, để nó có thể mang lại cho chúng con sự hiểu biết tốt hơn về Chúa Jêsus. Vì chúng con cầu xin điều đó trong Danh Ngài. A-men.

¹⁶ Đang viết xuống nhiều lời Kinh Thánh ở đây để tham khảo, và đại loại như vậy. Tôi đã kinh ngạc, khi nghe điều đó, ngày hôm qua. Đã nhật tờ giấy lên, và đó là nơi mà, những gì thế giới thương mại gọi là, “một mùa Giáng sinh bội thu,” nơi mà người ta tiêu tiền nhiều vào thời gian này hơn bao giờ hết trong nhiều, nhiều năm, từ cách đây nhiều năm trước. Và những đám đông đó đã tụ họp lại trong Giê-ru-sa-lem, và làm thế nào để có một thì giờ hòa bình ngăn ngừa giữa người Ả Rập và người Do Thái, mà họ hầu như bỏ đi lòng tự ái của mình, để những—những người hành hương đến trong thành phố lần nữa, vào mùa của—của lễ Giáng sinh này.

¹⁷ Tôi thường tự hỏi tại sao thành phố Bết-lê-hem này, từng được chọn.

¹⁸ Như những người kia vừa hát cách đây một lát, người—người trẻ tuổi và vợ, và con cái của anh ấy. Và ở đó tôi ngạc nhiên, nhìn cô bé đó, cách cô ấy giữ đúng nhịp, với loại đàn dây nào đó mà cô ấy đang chơi. Và làm thế nào cậu bé đó, chỉ đơn thuần là một em bé, nhưng tuy nhiên cứ giữ đúng nhịp gõ với...hay chọn chiếc đàn dây này. Tôi cho là nó được gọi là đàn hạc. Bây giờ, và rồi tôi...

¹⁹ Suy nghĩ về Bết-lê-hem, và tại sao ngẫu nhiên nó được chọn là nơi sanh ra Vua của các vua? Và, anh em biết đấy, Bết-lê-hem là một nơi nhỏ, một thị trấn rất nhỏ. Tôi thường tự hỏi tại sao Đức Chúa Trời đã không chọn một nơi sùng đạo hơn cho điều đó, vì sự kiện quan trọng này, chẳng hạn như Si-lô. Si-lô là nơi đầu tiên lập hội mạc, hòm giao ước đã được đặt tại đó, sau khi vượt qua sông Giô-đanh. Hay là Ghinh-ganh, một thành phố lớn sùng đạo khác; hoặc Si-ôn, ở trên núi, thành phố lớn đầy tin kính khác; hay thậm chí kinh đô Giê-ru-sa-lem, tráng lệ, với tất cả những bậc hiền triết và thánh đồ của nó qua thời đại. Tại sao Đức Chúa Trời không chọn Giê-ru-sa-lem?

20 Tại sao Ngài đã chọn Bết-lê-hem? Có lẽ trông giống như Ngài đã có thể chọn nơi nào đó, một trong những thành phố lớn để nung nấu, mà sẽ bảo vệ Con Ngài trong trường hợp sự phiền phức nào đó xảy đến. Những nơi nung nấu như Ra-mốt Ga-la-át. Đó là thành ẩn nấu lớn đã được dựng nên, cho dân sự có thể chạy vào những cái tháp này. Ca-đê là thành ẩn nấu lớn khác. Hếp-rôn, thành ẩn nấu lớn khác.

21 Tại sao Đức Chúa Trời lại chọn Bết-lê-hem nhỏ bé, và rồi không chọn những thành phố lớn hơn này? Và chúng có danh tiếng lớn hơn, và nhiều bối cảnh thiêng liêng hơn.

22 Nhưng, anh em biết, Đức Chúa Trời có một đường lối làm các công việc, đường lối Riêng hoàn toàn của Ngài về các sự việc. Tôi rất vui mừng Ngài làm thế. Hiểu không? Đôi khi Ngài chọn các sự việc mà không có bối cảnh thuộc linh, hay không có bất cứ hậu thuẫn nào cả. Và đó là lý do Ngài là Đức Chúa Trời; Ngài có thể chọn điều gì đó chẳng là gì cả, và làm ra điều gì đó từ nó. Và, đó, đó là điều khiến Ngài là Đức Chúa Trời. Đó là điều khiến chúng ta yêu Ngài. Đó là điều khiến cho những con người đáng thương chúng ta biết ơn Ngài, bởi vì mặc dù chúng ta, nghèo nàn, không có hậu thuẫn, tuy nhiên Đức Chúa Trời có thể làm những việc lớn lao với chúng ta nếu Ngài làm cho chúng ta ở dưới quyền điều khiển của Ngài.

23 Giô-suê, dĩ nhiên, là người đã đem dân Y-sơ-ra-ên vượt qua, và phân chia đất. Và chi phái Giu-đa này được chia phần này là nơi ở Bết-lê-hem, là ở phía trên góc miền bắc xứ Giu-đa, một dải đất nhỏ hầu như chạy ra trông giống như một bán đảo nhỏ. Và trong nơi này, địa phận này, địa phận lớn này, nó là một vùng trồng lúa mì ở phía bắc, nơi có vành đai lúa mì, ở đó họ trồng nhiều lúa mì và lúa mạch.

24 Và một trong những người con trai của Ca-lép đã thành lập và xây dựng thành phố này. Ông tên là Sanh-môn, ông là một trong những con trai của Ca-lép. Nếu các bạn muốn tìm điều đó, tôi đang đi lướt qua nhiều câu Kinh Thánh này, nhưng tôi thấy một số anh em đang ghi chép. Trong Sử ký Nhất chương 2:15-... Anh em cũng, có thể tìm thấy nó trong Ma-thi-ơ 1:5. Và ở đó họ, ông đã thiết lập và xây dựng thành phố lớn này, mà trước đó là

một thành phố nhỏ, nhưng nó quan trọng bởi những việc lớn đã xảy ra tại thành phố này.

25 Như tôi đã luôn nói, nó không phải là hội thánh lớn; chính là Đức Chúa Trời vĩ đại trong hội thánh. Không phải là núi thánh, vĩ đại; chính là Đức Thánh Linh vĩ đại ngự trên núi đó. Không phải là con người thánh đó; mà là chính Đức Thánh Linh ở trong con người đó. Hiểu không?

26 Đó là cách thành phố này đã có. Nó có tầm vóc nhỏ, và nhiều hơn trong thung lũng đó, và chẳng có gì nhiều để được nhìn xem. Dân số của nó thì ít ỏi, và hãy còn đến ngày hôm nay. Nhưng chính là bởi vì Đức Chúa Trời đã chọn nó để làm điều gì đấy. Đó là điều tôi thích, điều gì đó khiến Đức Chúa Trời chọn lựa. Cho dù nó trông như thế nào, với con người đi nữa, miễn là Đức Chúa Trời đã chọn nó.

27 Kỵ nữ Ra-háp, mà tất cả chúng ta đều quen thuộc, nàng là một—một cô gái trẻ làm điếm trên đường phố bởi cha mẹ người ngoại giáo, mà để nàng đứng đường bởi vì nàng xinh đẹp, và mang về thu nhập cho họ, bằng nghề làm điếm. Và tuy nhiên, bên dưới trong cô gái xấu xa sống trên hè phố này, nàng đã nghe rằng có một Đức Chúa Trời Đấng đã đáp lời cầu nguyện. Và cơ hội đầu tiên nàng có, để tin nhận Đức Chúa Trời đó hay làm điều gì đó cho Ngài, nàng đã làm điều đó. Và Đức Chúa Trời đã cứu cuộc đời nàng, và cứu cả cha và mẹ nàng, cùng gia đình nàng. Nàng đã yêu một tướng lĩnh trong quân đội Y-sơ-ra-ên, chúng ta tìm thấy trong lịch sử, và kết hôn với vị tướng này. Và thời gian tìm hiểu nhau của họ thì tuyệt vời. Và cuối cùng họ đã định cư và sống ở Bết-lê-hem.

28 Và qua viên tướng này nàng đã mang đến cho thế gian một—một người con trai, con trai của—của—của...tôi không thể nhớ tên của viên tướng đó ngay bây giờ. Tôi đang cố gắng để nhớ. Tôi nghĩ tôi đã ghi tên ông ấy ở dưới đây, nhưng tôi không nhớ. Tôi có tên con của nàng, nhưng đó là con của Ra-háp với viên tướng này. Tên ông là Sanh-môn. Không phải vua Sa-lô-môn mà đã xây đền thờ, con vua Đa-vít. Nhưng, Sanh-môn, khác, và Sanh-môn này sanh ra một con trai tên là Bô-ô. Và Bô-ô, ồ, hết thấy chúng ta đều quen thuộc với câu chuyện tuyệt vời đó của Bô-ô và Ru-tơ.

²⁹ Vậy thì, anh em thấy, cô gái điếm này là dân Ngoại, và nàng là tổ mẫu của Chúa Jê-sus chúng ta. Và khi—khi Bô-ô, cháu nội bà, cũng đã sanh ra và cũng kết hôn với Ru-tơ người Mô-áp, ông cũng đã cưới vào một cô dâu dân Ngoại. Mà nói theo cách trần tục, Chúa Jê-sus cũng có một phần dân Ngoại. Sau đó khi họ sanh ra người con, đặt tên là Ô-bết. Và Ô-bết sanh con, và đặt tên là Y-sai. Và Y-sai có một con trai tên là Đa-vít. Tất cả điều này đều đã xảy ra ở Bết-lê-hem nhỏ bé. Điều đó nghĩa là gì? Dòng dõi của Chúa Jê-sus, bối cảnh của Ngài mà những con người thuộc linh vĩ đại đã bị không nhìn thấy, hay cái gọi là những người thuộc linh.

³⁰ Và chính là trên cùng mảnh đất này mà tiên tri Sa-mu-ên đã xức dầu cho Đa-vít làm vua trên dân Y-sơ-ra-ên, ngay tại Bết-lê-hem ở đây. Và qua Đa-vít đã sanh ra người Con vĩ đại, “Ngài là Con của Đa-vít,” Con mà đã được sanh ra trong máng cỏ chuồng ngựa nhỏ bé trên sườn đồi, ở phía tây thành phố. Chính trên ngọn đồi đó các Thiên sứ của Đức Chúa Trời đã hát mừng lễ giáng sinh đầu tiên của họ.

³¹ Chữ Bết-lê-hem, chúng ta hãy phân tích chữ đó. B-e-t-h có nghĩa là “nhà.” E-l có nghĩa là “Đức Chúa Trời.” E-l-h-a-m có nghĩa là “Bánh.” “Nhà Bánh của Đức Chúa Trời.” Thế thì điều đó thật thích hợp biết bao cho Bánh Sự Sống ra từ Bết-lê-hem, “Nhà Bánh của Đức Chúa Trời.”Ồ! Thật là một câu chuyện tuyệt vời.

³² Trời hẳn là hơi tối một chút, và mặt trời đã lặn. Những ngôi sao có lẽ đã xuất hiện, và ánh sáng gần như đã biến mất gần hai giờ. Khi con lừa nhỏ đang bước những bước chân nhỏ bé, một mỗi của nó lên phía sau sườn đồi, phía tây Bết-lê-hem, khi nó chăm chú nơi đặt những móng chân nhỏ bé của mình, bởi vì nó mang thứ hàng quý giá. Và Giô-sép đang dẫn nó đi nhẹ nhàng, khi cả ba nhỏ bé này bắt đầu lên đồi, hay đã đi lại suốt ngày dài, từ Na-xa-rét đến. Và nàng có thể sanh bất cứ lúc nào, có lẽ, đã quá ngày sanh nở.

³³ Nhưng tất cả những điều này đã được Đức Chúa Trời định trước, để làm việc với nhau vì ích lợi cho những ai yêu mến Ngài. Chính là sự định trước của Đức Chúa Trời rằng sẽ có một ông vua tàn ác vào thời đó, Hê-rốt khát máu. Đức Chúa Trời biết về điều đó. Đức Chúa Trời biết về những gánh nặng sưu thuế, và

cách chính quyền tàn bạo này đã không có ý thương xót nào trên người mẹ đáng thương đó sắp sanh con đầu lòng của nàng, chỉ trong vài ngày. Nhưng ông đã ra lệnh, rằng, “Tất cả dân chúng phải trở về nơi sanh quán của họ, và đóng thuế. Cho dù nàng ở trong tình trạng gì đi nữa, nàng phải đến, dù sao đi nữa.” Đức Chúa Trời đã biết hết về điều đó. Ngài biết trước mọi sự. Và Ngài—Ngài biết mọi sự, đấng, và Ngài làm cho mọi sự phù hợp với nhau vì sự tốt đẹp.

³⁴ Nhóm ba người và vật nhỏ bé này không làm ồn ào về điều đó, khi họ lên tới đỉnh đồi. Cuối cùng, sau nhiều tiếng rên rỉ, con lừa nhỏ, tôi có thể thấy họ khi họ sẽ ngừng lại ở đỉnh đồi; nơi mà...đến từ phía tây, trên đường, từ Na-xa-rét đến. Và sau khi họ lên tới đỉnh đồi, nhìn xuống dưới thung lũng nơi Bết-lê-hem nhỏ bé nằm. Nhiều ngọn đuốc đang cháy sáng. Nhiều người đã tụ họp lại với nhau từ khắp xứ Ga-li-lê, trở về nơi sinh quán ở Bết-lê-hem, và khắp xứ, để ghi tên vào sổ của chính quyền Rô-ma. Cho dù ở tình trạng gì đi nữa, họ phải đi lại dọc đường, những người đau ốm và khó khăn, và người ốm nằm liệt giường, người phung, người bị ung thư, người—người—người—người nghèo, người què, tàn tật, mù lòa. Tất cả đều phải đến, bởi vì đó là lệnh của nhà cầm quyền. Và Hê-rốt đứng đằng sau điều đó, và nó phải được thi hành.

³⁵ Và khi nhóm người nhỏ bé của chúng ta ngừng lại ở đỉnh đồi, ở đó phải có một tảng đá lớn đang nằm đấy. Và tôi có thể thấy Giô-sép, nhẹ nhàng, đỡ nàng xuống khỏi lưng lừa, trong tay mình, và—và đặt nàng ngồi trên tảng đá. Còn con lừa nhỏ thở dốc. Và rồi Giô-sép bước đến vài bước, nhìn xuống trong Bết-lê-hem bé nhỏ, và thấy đường phố đông nghẹt, và ồn ào, và những ngọn đuốc thấp sáng trên đường phố, và những tiếng kêu la của dân chúng. Và họ đang nằm trong các sân và trong những hành lang, và hết thảy ở bên ngoài cổng thành. Phải là cảnh tượng nào đó!

³⁶ Giô-sép đã phải nói điều gì đó như thế này. “Ma-ri, yêu dấu, cứ suy nghĩ đi. Thật xa ngoài thành phố, về phía bắc, đó là nơi Ru-tơ người Mô-áp đã gặt lúa trong cánh đồng của Bô-ô. Nơi xa kia, thật vượt ra ngoài giới hạn đó, trên núi xa kia, là nơi Đa-vít, với cái trình ném đá của mình, đã bắn sư tử ngã xuống đất, và

kéo chiên ra khỏi miệng nó. Đó phải là nơi, mà Giô-suê đã đứng ở đây với thanh gươm tuốt ra, người chiến binh không biết sợ hãi của dân sự chúng ta, và đã chia đất, và ban nơi kế nghiệp này cho chi phái Giu-đa, cho những người, là dòng dõi chúng ta, em yêu dấu à.” Và ở những việc khác, về cách mà ông đã phải giải bày với nàng những gì đã xảy ra thế nào.

³⁷ Và rồi không nghe tiếng nào từ phía sau, ông phải quay lại nhìn, xem thử nàng còn ngồi trên tảng đá không. Và khi ông quay lại, và ông thấy gương mặt xinh đẹp của nàng hướng nhìn lên trời, ông đã không hỏi gì nữa, bởi vì sự phản chiếu của ngôi Sao qua đôi mắt nàng. Ông biết nàng đang nhìn thấy Điều gì đó.

³⁸ Và nàng nhìn vào ông, và nói, “Giô-sép, anh có để ý ngôi Sao trên xa kia không?”

³⁹ Và khi ông nhìn lên, và ngạc nhiên, nói, “Anh đã không để ý đến Nó trước đây, em yêu.”

⁴⁰ “Ồ, Nó đã đi theo chúng ta từ khi mặt trời lặn. Em đã chăm chú nhìn Nó. Nó phải có ý nghĩa gì đấy, bởi vì em đang có cảm giác tuyệt vời nhất.”

⁴¹ Anh em biết, đôi khi, Đức Chúa Trời làm những sự việc giống như thế, cho dân sự Ngài, tỏ cho chúng ta thấy một Ánh Sáng, hay cách nào đấy để chúng ta có thể biết Ngài ở gần và Ngài đang hiện diện. Cho dù thế gian nói hay làm gì đi chăng nữa, Ngài vẫn ở đó, và mọi việc sẽ tốt đẹp. Ngài thật sự làm chứng nó trở lại, bởi Đức Thánh Linh, để chúng ta có thể cảm thấy Nó.

⁴² Và Giô-sép có thể đã nói điều gì đó như thế này. “Ma-ri à, em biết điều gì không? Anh chưa bao giờ thấy rất hạnh phúc trong đời. Khi, anh đi khắp nơi bởi chính quyền Rô-ma, tuy nhiên anh chưa bao giờ được rất hạnh phúc như ngay giờ này, và anh không biết tại sao. Dường như có một sự thiêng liêng bao phủ thành phố nhỏ bé này, tối nay, ở đó chúng ta đi rong chơi khi chúng ta còn là những chàng trai và cô gái, trở lại của tuổi thiếu niên và tuổi đến trường của chúng ta.”

⁴³ Con đường đi vào phương Đông, và cách đó nhiều trăm dặm, các vị Đạo sĩ đã lên đường rồi. Họ đã thấy ngôi Sao Ngài, và đang

đến để thờ phượng Gói Quà bé nhỏ của Đức Chúa Trời mà Ngài đang ban xuống cho thế gian.

44 Chỉ một lát sau đó, và thế gian sẽ nhận lãnh Món Quà vĩ đại nhất mà nó từng nhận lãnh, một Gói nhỏ được bao bọc lại. Một Gói Quà Giáng sinh nhỏ đầu tiên, nhỏ bé đã từng được gói lại, trong khắp thế gian, Đức Chúa Trời đã gói Nó lại. Tôi muốn cắt ngang ý mình, và nói điều này. Điều vĩ đại nhất đã từng được bọc lại trong xác thịt con người đã được bao bọc trong Nó. Đức Chúa Trời chính Ngài đã gói Chính Mình Ngài trong một gói quà Giáng sinh và ban Nó xuống cho thế gian.

45 Tại sao người ta đã từ chối Nó? Tại sao họ không thể thấy Nó? Tại sao họ đã bác bỏ Nó? Tại sao họ đã không cần Nó? Lý do cũng giống như họ không cần Nó tối nay. Nó không được trao cho họ theo phong tục họ thông thường được trao quà. Đó là lý do Nó bị từ chối, đêm nay, là vì Nó đã không được trao cho dân sự theo thường lệ họ thường nhận những món quà.

46 Nhưng Đức Chúa Trời gói Gói Quà của Chính Ngài. Ngài phải có quyền làm điều đó, Ngài là Đấng mà ban cho Nó. Ngài có quyền gói Nó lại bằng bất cứ cách nào Ngài muốn gói Nó. Không có quan trọng gì khác dù nó thế nào, Ngài phải có quyền làm điều đó bởi vì Ngài là Đấng đang ban cho món—món Quà.

47 Điều khác nữa, lý do của nó đã có, như nó đã có lúc ấy, vì vậy như nó không phải là theo thường lệ đối với họ để nhận Nó như cách Nó được bọc lại. Họ đang trông chờ điều gì đó, một món quà đến, mà sẽ là đến trong những xe ngựa, với một nhóm Thiên sứ đi hộ tống cỡi những con ngựa lửa. Nhưng khi Nó đến như một Hải Nhi nhỏ bé được sanh ra trong máng cỏ, nhỏ bé mà họ đã từng biết Kinh Thánh dạy, “Ta sẽ cho thế gian này một dấu lạ cực kỳ.”

48 Ngày nọ, họ đã xin một dấu lạ. Ngài phán, “Ta sẽ ban nó cho các ngươi. Nó sẽ là một dấu lạ cực kỳ. Nó sẽ là dấu lạ mà sẽ trải qua mọi thời đại. Một trinh nữ sẽ chịu thai và sẽ sanh ra một Con, một Con Trai, và người ta sẽ đặt Tên Ngài là ‘Em-ma-nu-ên.’ Đó là dấu lạ cực kỳ. Đó là Quà mà Ta sẽ ban cho.” Nhưng Nó đã không đến theo cách họ trông đợi Nó, và họ đã bác bỏ với Nó.

⁴⁹ Đêm nay cũng vậy, thưa anh em của tôi. Món Quà của Đức Chúa Trời đã không đến theo cách con người muốn Nó đến, và vì thế họ đã chối bỏ Nó. Họ không muốn có Nó. Họ muốn Nó được gói trong thứ hàng hóa mà họ muốn gói Nó trong đó. Họ muốn sự hào nhoáng trên Nó. Họ muốn điều gì đó hoa mỹ, điều gì đó mà đượm hương thơm, điều gì đó mà lấp lánh, điều gì đó mà kinh điển. Nhưng Đức Chúa Trời không ban Nó lúc nào cũng thế. Ngài ban Nó trong quyền năng, theo cách Ngài muốn ban Nó.

⁵⁰ Điều khác nữa, Nó được mang đến bởi người nghèo. Ma-ri, và Ma-thê—Ma-thê, thì đúng hơn, hay là...Ma-ri và Giô-sép là những người rất nghèo. Họ là những nông dân. Và bởi vì Nó được mang đến bởi người nghèo, nên người ta đã không muốn có Nó.

⁵¹ Ngày nay cũng vậy. Khi Món Quà lớn này của Hội thánh, là Đức Thánh Linh, giáng xuống trên người nghèo và khiêm nhường, người giàu không muốn có Nó. Họ không muốn tự hạ mình. Họ muốn Nó với sự ưu tiên tuyệt vời, nhưng họ không muốn có Nó theo cách Đức Chúa Trời ban Nó. Nhiều người muốn nhận lãnh Đức Thánh Linh, nhưng—nhưng họ muốn nhận Nó theo cách họ muốn có Nó. Nhưng, ô, tôi rất vui mừng rằng các bạn không thể làm theo cách đó. Các bạn phải làm theo đường lối Đức Chúa Trời ban Nó cho các bạn, và tự hạ mình để nhận lãnh Nó.

⁵² Nó không được bọc trong vải lanh tốt đẹp. Nó được bọc bằng tã. Là thứ mà, tôi được dạy rằng chính là thứ mà Chúa Jêsus, Đấng Christ được bọc trong, là thứ quấn vào lưng của ách con bò, được treo trong chuồng ngựa. Ngài đã được bọc trong tã, là thứ—thứ...chỗ mà người ta đặt...một miếng giẻ chung quanh ách con bò, để giữ cho nó khỏi bị chà sát làm giập da khi nó đang kéo. Họ, họ đã không có y phục cho Ngài. Và họ...Ồ, khi tôi nghĩ về điều đó, tim tôi gần như tan vỡ; không có áo quần cho Em-ma-nu-ên, Đấng Tạo Dựng Trời và đất. Và không có áo quần để mặc cho Ngài, và phải bọc bằng miếng giẻ mà đã dùng quấn quanh cổ con bò để nó làm việc. Ô, thật là đau lạ cực kỳ!

⁵³ Nó phải là thật hấp dẫn với nhiều người. Bé Giê-hô-va, đang kêu khóc như một em bé. Đức Chúa Trời, đã trở nên xác thịt, trong một Gói hàng. Đức Chúa Trời, Đấng bao phủ mọi thời gian

và không gian, đã có trước khi có thế gian, hay một ngôi sao, hay là một phân tử, đã bọc chính Ngài trong Gói nhỏ và được đặt nằm trong máng cỏ; trong chuồng ngựa, ở đó phân súc vật và chiên, cùng các thứ; bay khắp chuồng đó, và trong cái máng nhỏ bé này, trên đồng rơm hay đồng cỏ. Đức Giê-hô-va đang nằm đó, kêu khóc như một em bé. Các bạn có thể tưởng tượng điều đó không?

⁵⁴ Tại sao, người giàu không muốn điều gì như thế. Điều đó sẽ làm ô nhiễm ý tưởng của chính họ, bất cứ điều gì quá khiêm nhường. Và sẽ được mang lại bởi một cô gái, một cô gái quê mùa tầm thường, được hàng xóm coi như, một—một người cuồng tín; và bởi một người thợ mộc mà có lẽ chỉ biết những kiến thức cơ bản ABC của mình. Và làm sao họ có thể mang lại bất cứ điều gì mà có thể làm trêu ngươi hay ngựa mất những người nổi tiếng? Làm sao họ có thể tạo ra điều gì đó mà sẽ làm hài lòng hay thỏa mãn những người giàu có, kiêu ngạo, hay những giáo phái của thời đại họ? Họ đã bị gạt bỏ, thẳng thừng.

⁵⁵ Không chỉ trong thời đó, nhưng thời nay, cũng vậy. Họ gạt bỏ Nó, thẳng thừng. Nó không đến được bọc lại như cách họ muốn có Nó. Họ muốn vứt—vứt bỏ Nó, nói, “Chẳng có gì cả với Nó.” Thế nên người giàu và các giáo phái chối bỏ Món Quà đó. Họ chẳng có gì để làm với Nó. Tại sao? Tại sao họ muốn làm một việc giống như thế? Nó không được bọc trong phong tục của những giáo điều của họ. Đó là lý do tại sao, ngày nay, họ không cần Món Quà đó của Đức Chúa Trời. Nước Hoa Kỳ này không cần Đức Chúa Trời. Những giáo hội không cần Đức Chúa Trời. Họ muốn có Santa Claus. Họ muốn điều gì đó với sự hào nhoáng và những màu sắc đỏ rực, và—và—và—và thứ rực rỡ, chiếu sáng. Họ chối bỏ Lễ thật của Phúc âm, của Quyền năng và sự sống lại của Chúa Cứu Thế Jêsus. Nó sẽ không bọc bằng những giáo điều của họ. Các bạn không thể bọc Đấng Christ trong một giáo điều.

⁵⁶ Tôi đang lắng nghe, sáng nay, khi tôi đang đi xuống nhà mẹ, vào sáng sớm, mở ra-di-ô. Và—và một giáo hội đang trích dẫn hay nói cái...điều mà được gọi là, Tín điều các Sứ đồ. Không có chuyện như thế.

⁵⁷ Tín điều duy nhất mà các sứ đồ có từng được biết, tìm thấy trong Công vụ 2:38, “Hãy hối cải, ai nấy trong các ngươi, và phải nhân Danh Chúa Jêsus Christ mà chịu phép báp-têm, để được tha tội mình. Các ngươi sẽ nhận lãnh sự ban cho Đức Thánh Linh.” Đó là tín điều duy nhất tôi từng thấy, trong Kinh Thánh, họ từng sử dụng.

⁵⁸ Tín điều khác này là tín điều do con người làm ra. Và anh em không thể bọc Đấng Christ trong tín điều Trưởng Lão, hay trong tín điều Báp-tít, hoặc tín điều Công giáo, hay tín điều Ngũ Tuần. Một điều duy nhất mà Đấng Christ sẽ được bọc bên trong, và đó là tấm lòng các bạn, không phải tín điều của các bạn. Ngài muốn tấm lòng các bạn. Ngài có một tháp canh điều khiển ở đó mà Ngài thích làm việc với các bạn, mang các bạn vào Sự sống Đời đời. Ngài thật sự sẽ không chấp nhận; và các bạn không thể bọc Ngài trong những tín điều. Các bạn không thể bọc vậy; các bạn không thể lúc này. Các bạn sẽ không bao giờ có thể làm điều đó.

⁵⁹ Vì vậy, họ không thể nhận Nó, bởi vì họ nghĩ nhiều hơn về những giáo điều của họ hơn là làm cho Món Quà.

⁶⁰ Đó là cách xảy ra ngày nay. Nhiều người không thể chấp nhận việc nói tiếng lạ, trong nhà thờ của họ. Nó sẽ phá hủy tín điều của họ. Họ không thể chấp nhận sự chữa lành Thiêng liêng, phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, và những sự Dạy dỗ phúc âm cao quý như vậy của Kinh Thánh, những Lễ thật sứ đồ. Tại sao? Bởi vì tín điều của họ lên án Nó. Ô, thật ngu dại làm sao, để lấy tờ giấy bọc Gói hàng bên trong mà lại ném Quà ấy đi. Giống như người khờ dại, người đó lấy cái hộp và nhận nó, và ném món quà bên trong đi. Đó là cách giáo hội có, và nhiều người làm ngày nay, họ quên rằng Quà Tặng của Đức Chúa Trời là Sự sống Đời đời qua Chúa Jêsus Christ. Ngài đã bị chối bỏ ngày nay giống như Ngài đã bị lúc đó. Đêm Giáng Sinh này, Ngài thật sự bị chối bỏ như Ngài đã bị chối bỏ đêm Giáng Sinh đầu tiên. Họ không thể làm điều đó, bởi vì nó không phù hợp với những tín điều của họ. Qua suốt mọi thời đại, chúng ta đã làm giống như vậy.

⁶¹ Không ngạc nhiên khi không có chỗ cho Ngài trong quán. Không. Không được bọc đúng đắn; Nó không được bọc lại, bằng tờ giấy cổ điển quanh Nó. Nó được bọc như một Món Quà, như

một Món Quà đến từ Đức Chúa Trời, được gửi đến từ Đức Chúa Trời, một Đức Chúa Trời mà họ không biết gì về. Họ đã tuyên bố họ đã biết. Và họ tuyên bố họ đang trông đợi Ngài. Nhưng Ngài đã không đến như cách họ nghĩ Ngài đang đến, theo như tín điều của họ, và họ không thể nhận Món Quà của Đức Chúa Trời. Ngài đã được bọc lại khác hẳn. Ngài được bọc lại giống như một em bé. Ngài được sanh ra trong một cái máng. Ngài đến từ những người nghèo hèn. Ngài đến từ đám người “cuồng tín,” vậy làm sao họ có thể chấp nhận điều gì như thế được? Không lạ gì khi không có chỗ cho Ngài trong quán.

⁶² Không có chỗ cho Ngài, tuy nhiên, trong các giáo hội. Họ đuổi Ngài ra. Họ không tin Điều đó. Họ sẽ nói, “Bỏ Chuyện đó đi! Thật là cuồng tín. Chúng tôi không muốn liên quan gì với Nó. Nó chống lại những giáo lý của tổ phụ chúng tôi, những giáo lý của giáo hội này, những giáo lý của các giáo điều chúng tôi của tổ phụ chúng tôi.” Do đó, Đấng Christ đúng là bị chối bỏ ngày nay y như Ngài đã bị chối bỏ trước đây. Không có chỗ, trong những nhà thờ tốt đẹp của chúng ta, tối nay, những nhà thờ lớn của chúng ta, những nhà thờ đẹp đẽ của chúng ta. Không có chỗ trong các giới tôn giáo chúng ta, ngày nay, cho một buổi nhóm Thánh Linh. Họ không muốn có Nó. Nó, Nó làm giảm giá trị của họ đi trước mắt các tầng lớp xã hội trong đất nước. Nó làm giảm giá trị họ khi nghĩ rằng họ sẽ tự hạ mình xuống để đến trước bàn thờ, để khóc lóc và nán lại ở đó cho đến khi họ đầy đầy Quyền năng từ trên Cao, để từ đó sống lại bằng sự tươi mới của Sự Sống; hãy để cho những người nữ để cho tóc họ mọc ra, và hành động giống như những người nữ nên làm; hãy làm cho những người đàn ông ném đi những điều thuốc của họ, và bỏ uống rượu, và đối xử với gia đình của họ đúng đắn. Điều đó quá nhiều với họ. Vì thế họ cứ nắm giữ tín điều của họ, của giáo hội họ, thay vì nhận lãnh Món Quà của Đức Chúa Trời, Quà Giáng Sinh của Đức Chúa Trời.

⁶³ Họ thà có một tín điều hơn là muốn có Món Quà đó, thà có tờ giấy hơn Món Quà. Họ muốn tờ giấy bọc, chắc chắn, điều gì đó mà tất cả hào nhoáng, nhiều sự ồn ào họ có thể làm về điều

đó. Nhưng Món Quà thật ở bên trong nó, họ lại không cần Nó. Thấy không?

⁶⁴ Lúc đó, Ngài được bọc lại trong thứ vải dơ bẩn, một thứ tã. Và Ngài được bọc lại, ngày hôm nay, cũng giống như vậy, mà họ gọi, “thánh quá máu, kẻ cuồng tín, một đám người dị giáo.” Nó được bọc lại trong thứ vải tã, và thế gian không muốn Nó. Ồ! Tôi rất vui mừng được nhắc vải đó lên. Nhìn những gì đang nằm bên dưới nó: Sự sống Đòi đòi, Đức Chúa Trời, đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta.

⁶⁵ Không, họ không muốn có Ngài. Nó đã gây cản trở cho giới tôn giáo của họ.

⁶⁶ Để nhận lãnh Nó, ngày nay, Nó đã quấy nhiễu họ. Ồ, nếu người nào đó muốn đứng dậy trong nhà thờ, và bắt đầu la lớn, hay ngợi khen Đức Chúa Trời, hoặc người nào đó nói, “A-men,” giống như nhóm mục sư truyền đạo này ở đây, điều gì đó, hay trong cử tọa, người giữ trật tự sẽ nhanh chóng dẫn họ ra ngoài cửa. Và nếu các bạn có tên trong sổ sách, nó sẽ nhanh chóng bị xóa ngay. Thấy không? Đức Chúa Trời không có một—một cơ hội.

⁶⁷ Nếu Tổng thống được bầu, Kennedy, sẽ thăm viếng thành phố này ở đây, cờ sẽ—sẽ bay, và sự—sự trang trí hào nhoáng sẽ bay, và những—và những tấm thảm đỏ sẽ được trải ra, và—và một sự chào mừng các bạn—các bạn chưa từng thấy như vậy. Mà, điều đó tốt thôi nếu họ muốn làm thế. Ông ấy là Tổng thống được bầu của Hoa Kỳ. Nhưng nếu ông ấy đến, họ—họ có thể làm tất cả về điều đó, và họ sẽ cho ông ấy sự chào mừng lớn nhất, và nghĩ, rằng, “Ông ấy tự hạ mình để đến một thành phố nhỏ như Jeffersonville, Indiana, trong khi New York và những thành phố lớn đang mời ông, khắp mọi nơi, cho một khoảnh khắc như vậy, để nói chuyện với ông.” Nếu ông ấy đến Jeffersonville, đến thành phố nghèo như của chúng ta, cách mà họ sẽ gán cho, điều mà chúng ta gọi là, “kẻ đê tiện.” Và họ sẽ làm mọi thứ, và—và trang hoàng đường phố, và—và làm đủ mọi thứ để chào đón ông. Điều đó tốt lắm, nếu các bạn là một chính trị gia. Điều đó được lắm.

68 Nhưng Chúa Jêsus có thể đến trong hình thức sự sống lại của Quyền năng Ngài, có thể đến trong Đức Thánh Linh, và có thể tỏ ra những dấu kỳ và phép lạ, và mọi tờ báo sẽ phê bình chỉ trích Nó. Nhiều người sẽ gọi Nó, “thánh quá máu.” Họ sẽ nói, “Những người điên khùng.” Không ngạc nhiên khi chúng ta có bom nguyên tử có viết tên của chúng ta trên đó. Hết hủi sự thương xót, không có gì để lại ngoài sự phán xét. Ồ, họ sẽ không nhận lãnh Nó. Họ không muốn có lúc đó. Họ sẽ không bây giờ.

69 Tại sao họ đã không làm điều đó? Chỉ muốn hỏi, tại sao họ đã không đưa ra, nhận lãnh Món Quà Giáng sinh của Đức Chúa Trời? Tại sao đã không làm thế, họ làm điều đó? Nếu nó là chỉ một món quà mà họ có thể nhìn xem, và Nó đã thích hợp trong xã hội của họ, Nó sẽ tốt lắm. Nếu của chúng ta...

70 Nếu niềm tin Đức Thánh Linh này thích hợp trong tầng lớp dân chúng ngày nay, họ sẽ nhận lấy Nó. Ồ, thế thì, tại sao họ không nhận Nó? Bởi vì họ nghĩ về tầng lớp xã hội của mình nhiều hơn là nghĩ về Đấng Christ. Điều đó đúng.

Các bạn nói, “Anh đang nói gay gắt kinh khủng về Ngài.”

71 Tôi đang quở trách vì Ngài. Ngài là Chúa tôi. Tôi có một... Tôi—tôi—tôi là đây tớ Ngài. Tôi có quyền kêu la chống lại điều nào sai trật. Đúng thế. Và Cơ-đốc nhân tin điều đó, và biết điều đó, chấp nhận nó, và biết đó là Lẽ thật.

72 Lý do gì họ đã không nhận Quà bọc lại này? Họ đã biết điều gì ở bên trong Nó, và họ đã không muốn có Nó.

73 Đó là nguyên nhân các giáo hội và dân sự, ngày nay, và chính quyền trong các xứ, sẽ không nhận Món Quà Giáng sinh của Đức Chúa Trời, là bởi vì họ biết cái gì ở bên trong Nó. Họ không muốn có Nó. Nó sẽ làm cho đàn bà hành động khác hẳn. Nó sẽ làm cho đàn ông hành động khác hẳn. Các bạn sẽ phải mang cái tên của “một kẻ cuồng tín.” Các bạn sẽ phải nhận lấy cách mà Chúa đã bị khinh thường. Các bạn sẽ phải làm sạch đời sống mình. Các bạn sẽ phải bỏ đi cái tính bần tiện của mình. Các bạn sẽ phải ngưng làm việc sai trái, gian lận, trộm cắp, nói dối, phạm tội tà dâm. Các bạn sẽ phải ngưng làm những điều này. Và nhiều người không muốn Điều đó. Mặc dù họ có thể biết Nó đúng, nhưng họ không

muốn có Nó. Nó mang lại quá nhiều Lẽ thật với họ. Nó vạch trần tội lỗi của họ, vì thế cho nên họ không muốn có Nó, không muốn liên quan gì với Nó. “Hãy tránh xa Nó.”

⁷⁴ Đó là cách nó đã xảy ra trong thời đó. Họ đã biết điều gì được bọc lại trong Nó, vì thế họ nói, “Tránh xa Nó đi.”

⁷⁵ Họ không cần Nó. Ngày nay, cũng giống vậy, không hề muốn có Nó. Và họ không muốn có Đức Thánh Linh, ngày hôm nay, là vì họ biết điều gì được gói bên trong Nó. Họ có thể nhìn một—một người nhận lãnh Đức Thánh Linh. Họ đứng bên ngoài đó và thấy rằng người đàn bà đó, có lẽ bà ấy hèn hạ hết sức, cho đến nỗi ngay cả những con chó hầu như không muốn nhìn bà; và thấy người đàn bà đó đến từ bàn thờ đó, trở nên một người mới; thấy người đàn bà ấy tẩy sạch đời sống của mình, đi ra và hành động giống như một quý bà. Thấy một người chạy đến những sông bài brít, hút bốn hay năm gói thuốc mỗi ngày, quanh quẩn ở những quán rượu, một người hay la cà ở quán rượu; mà họ biết, nếu họ từng chấp nhận Món Quà này của Đức Chúa Trời, Nó được bọc trong cái Gói gọi là Chúa Cứu Thế Jêsus, Nó sẽ làm mất hay những chuyện đùa trần tục của họ, bởi vì Ngài sẽ không ủng hộ điều đó. Nó làm điều gì đó với họ, Nó biến đổi nhiều người. Nhiều người lại không muốn được biến đổi. Họ thích, “Hãy để mặc tôi.”

⁷⁶ Điều đó nhắc tôi nhớ về người bị quỷ ám. Mà, Chúa Jêsus đi qua vào xứ Ga-đa-ra, và ở đó có một người ở trên đó, có hai ngàn quỷ ở trong người. Và chúng nói, “Tại sao không...Chúng tôi với Ngài có can hệ gì chẳng? Tại sao Ngài đến đây? Hãy rời khỏi xứ của chúng tôi. Chúng tôi không muốn Ngài ở đây.” Chúng muốn được ở lại một mình. Nhiều người cảm thấy, ở nhà, với các con quỷ ấy, tốt hơn là họ ở với Chúa Jêsus. Vì thế họ nói, “Hãy đi ra khỏi xứ chúng tôi, chúng tôi không muốn Ngài ở đây.”

⁷⁷ Quân Đoàn thân mến tội nghiệp, anh ta là người duy nhất mà—mà muốn được giúp đỡ. Ngài luôn luôn đến với những người cần Ngài. Ngài đến với những ai cần Ngài. Vì thế, anh ta là người duy nhất được giúp đỡ. Tôi thường nghĩ, khi tôi lên Thiên đàng, tôi muốn thấy sức nặng của lời làm chứng của người đó trên những người chăn bầy heo ở Ga-đa-ra là bao nhiêu—bao

nhieu. Ồ, nếu nó đáng giá để họ phải mất bầy heo, họ đã không muốn sự phục hưng.

⁷⁸ Nếu nó sẽ tổn của nhiều người điều gì, họ không muốn liên quan gì với Nó. Đó là cách nó diễn ra ngày nay, nếu Nó sẽ dẫn đến sự mất mát những trò gian lận, những thì giờ vui thú, những điếu xì-gà, những trò đùa nhớp nhúa của các bạn, tất cả những trò dơ dáy cùng các thứ trên đời. Lý do họ không muốn có Nó, Nó sẽ đòi hỏi họ mất cái gì đó, tên tuổi tầng lớp sang trọng trong xã hội với nhiều sự chói lói trên nó.

⁷⁹ Nhưng Nó sẽ ban cho bạn một tên được ghi trong Sách Sự Sống của Chiên Con, mà không bao giờ phai tàn. Vì thế, bạn phải lựa chọn. Bạn là tác nhân đạo đức tự do. Ồ! Hãy nhận Món Quà Giáng sinh của Đức Chúa Trời, là lời cầu nguyện của—của tôi dành cho các bạn. Vâng.

⁸⁰ Họ không cần Nó, bởi Nó có làm điều gì đó với họ. Hoặc, với nhà cầm quyền? Nhà cầm quyền không cần Ngài. Hê-rốt đã không muốn có Ngài. Không, thưa các bạn. Bởi vì sao? Ngài sẽ thay đổi chương trình của ông ta.

⁸¹ Và chính quyền không muốn có Ngài, ngày nay. Chúng ta được cho là một đất nước Cơ-đốc giáo.

⁸² Ồ, Liên hiệp Quốc không muốn có Ngài. Họ sẽ lấy mọi ý kiến khác trên thế giới ngoài ra Ngài. Họ sẽ không bao giờ dâng lời cầu nguyện. Không có sự cầu nguyện ở những kỳ họp của họ. Họ chỉ đi vào đó và “cắn xé lẫn nhau như chó,” như thành ngữ cổ từ đường phố. Họ không muốn có Đấng Christ. Họ có thể phải thay đổi chương trình của họ, cho nên họ không muốn có Ngài. Họ đã không muốn có Ngài lúc đó. Họ không muốn có Ngài bây giờ.

⁸³ Các giáo hội không muốn có Ngài, bởi vì Ngài bất đồng với những tín điều của họ. Ngài đã phán bảo họ là, phán, “Các người là dòng dõi rắn độc, các người là những bức tường tô trắng.” Ngài gọi họ bằng mọi thứ mà có thể được biết đến. Nói về lão Hê-rốt, phán rằng, “Hãy đi nói với con chồn cáo ấy.” Và điều gì dễ tiện hơn con chồn? Điều gì thối tha và hèn hạ hơn con chồn già hôi hám ấy? Chúa Jêsus phán, “Đó là những gì nó là.” Vì vậy, Ngài—Ngài—Ngài đã gọi đen là “đen,” và trắng là “trắng.” Ngài—Ngài—

Ngài đã gọi sai là “sai,” và đúng là “đúng.” Vì thế, họ không muốn điều đó.

⁸⁴ Những giáo hội ngày nay không muốn có một mục sư đầy dẫy Đức Thánh Linh, mà sẽ thật sự sôi sục nó, và nói với các bạn những gì là đúng và sai. Họ không muốn có điều đó. Họ sẽ sa thải ông ấy, ngay lập tức. Ban chấp sự cùng nhau và đuổi ông ấy đi ngay, kiếm người khác, và nói về những tín điều của họ.

⁸⁵ Hỡi anh em, tôi biết không có tín điều nào ngoài Đấng Christ, không luật pháp nào ngoài tình yêu thương, và không có sách nào ngoài Kinh Thánh. Đó là những gì chúng ta cần. Đó là những gì mà các giáo hội cần.

⁸⁶ Nhưng người—người—người ta không muốn Nó. Vì thế, họ làm cho hội thánh bực lại trong những giáo phái này cho đến nỗi họ có thể lấy một ban trị sự hay ban chấp sự và đuổi mục sư tốt đi theo bất cứ cách nào họ muốn. Nhưng họ không thể đuổi Đức Chúa Trời, đó là một điều chắc chắn. Đức Chúa Trời vẫn sẽ là Đức Chúa Trời. Họ sẽ không chào mừng Ngài. Họ chào mừng những bạn bè của—của họ và những nhà chính trị của họ, và vân vân, nhưng họ sẽ không chào mừng Đấng Christ.

⁸⁷ Họ thà có Santa Claus hơn, bất cứ lúc nào. Thế gian đã tiếp quản. Santa Claus đã tiếp quản. Thế đấy, anh em biết đấy, thậm chí trẻ em không biết lễ Giáng sinh có ý nghĩa gì nữa.

⁸⁸ Chúng không biết lễ Phục sinh có ý nghĩa gì, nó là một—nó là một con thỏ Phục sinh, một loài thỏ nào đó, hay một con gà con màu vàng, hoặc điều gì đấy. Đức Chúa Trời, sự sống lại, có liên quan gì với con gà, đó là giống chim dơ bẩn nhất? Cái gì nhớp nhúa hơn con gà? Và họ—họ đưa nó vào đó, và thay thế Đấng Christ.

⁸⁹ Có chuyện hoang đường nào hơn Santa Claus? Không hề có chuyện như vậy. Nói với trẻ em những sự dối trá, bạn sẽ chịu trách nhiệm về điều đó vào Ngày Phán xét.

⁹⁰ Không ngạc nhiên khi nhiều người không biết làm gì. Họ thì...Họ—họ thật sự không muốn có điều có thật. Họ sẽ lấy bất cứ điều gì nhân tạo, nhưng họ không muốn có việc thật. Họ không muốn những sự ban cho của Đức Chúa Trời. Ồ, chao ôi!

Nhất định vậy. Họ không muốn có Chúa Jêsus, đó là một điều chắc chắn.

⁹¹ Tôi đã viết xuống ở đây, một lý do họ không muốn có Ngài, là vì khi Ngài đi vào đền thờ của họ, và Ngài đã thấy sự nhơ nhớp của họ trong đền thờ, Ngài đã lật đổ bàn và đuổi những người đổi tiền ra. Ngài đã làm sạch nó.

⁹² Và nếu họ đã từng để Đức Thánh Linh đi vào một trong những nhà thờ to lớn này ở quanh đây, Ngài sẽ làm sạch nó. Vì thế, họ không thể chấp nhận Nó, anh em biết đấy. Nó có thể làm cho họ bỏ đánh bài, làm cho họ nghỉ những nhóm nhạc kích động rock-and-roll.

⁹³ Đưa bức hình họ lên báo, như những người lập dị, giống như một thầy giảng Giám Lý đã làm ở dưới đây tại Công viên Howard, Clarksville. Có một anh em đang ngồi ở đây bây giờ, nếu người đó không chải tóc xuống cho anh ta. Bất cứ người nào, đây tớ của Đức Chúa Trời, đưa bức hình của ông lên báo, có tiệc hip-pi của một nhóm người trong nhà thờ. Nếu John Wesley biết điều đó, ông sẽ đội mồ dậy. Tại sao? Họ đã bác bỏ Đấng Christ mà John Wesley đã biết, đúng, và chấp nhận một tôn giáo hip-pi. Họ đã có một tôn giáo hip-pi. Họ có những đứa con hip-pi, cha hip-pi, mẹ hip-pi, Tổng thống hip-pi, và cứ như thế, và cứ tiếp tục như vậy. Ô, thật là xấu hổ! Tại sao? Họ khước từ điều thật.

⁹⁴ Đức Chúa Trời đã phán Ngài sẽ giáng cho họ những ảo tưởng mạnh mẽ, để tin vào sự nói dối và bị nó đầy đọa. Đức Chúa Trời phán nó sẽ làm điều đó. Anh em chối bỏ điều đúng, thì phải nhận lấy điều sai. Không có cách nào khác. Anh em từ chối đi bên phải, thì anh em phải đi bên trái, đi con đường khác nào đó bên cạnh bên phải. Vậy nên, anh em không thể đi vừa bên phải vừa bên trái cùng một lúc. Khi họ chối bỏ Đức Thánh Linh, họ đã chối bỏ Đấng Christ, họ chối bỏ chương trình của Đức Chúa Trời, họ từ chối sứ giả, họ chối bỏ mọi thứ. Vì thế, cho nên, họ ở lại trong tội lỗi của mình. Không có điều gì còn lại lúc đó ngoài sự phán xét. Anh Ben, đúng thế. Thật sự, điều đó hoàn toàn chính xác, họ chối bỏ. Họ đã chối bỏ Đấng Christ. Họ chối bỏ chương trình của Ngài. Họ đã chối bỏ Thánh Linh Ngài. Ông đã cố gắng, trong năm mươi năm, để Đức Thánh Linh giáng trên nước Mỹ. Họ đã chối

bỏ Nó, trong năm mươi năm. Và tối nay thật càng đen hơn và tối hơn bao giờ hết.

⁹⁵ Và ngay cả trên những người Nó đã giáng trên, lúc ban đầu, con cái họ đã lập nó thành tổ chức và giáo phái, và uốn nó thành những tổ chức, đến nỗi họ đang chối bỏ chính Đức Chúa Trời mà cha ông họ đã tin nhận. A-men. Rồi, tuyên bố họ là “ngũ tuần.”Ồ, không. Không gieo giống ngựa, để sống trong chuồng ngựa. Không, thật vậy. Điều đó không gì hơn một người làm Cơ-đốc nhân thuộc về giáo hội Ngũ Tuần, Báp-tít, Trưởng Lão, bất cứ giáo hội nào khác. Người đó vẫn là một tội nhân cho đến khi người đó được cải đạo. Và khi đã cải đạo, người đó được sanh lại, bằng Thánh Linh của Đức Chúa Trời, và được biến đổi qua đó. Và người ấy tin nhận Đấng Christ, và Đức Thánh Linh bước vào và làm cho người đó thành một tạo vật mới, một con người mới.

⁹⁶ Thế thì, thế thì họ đã chối bỏ Nó. Họ chối bỏ Nó bây giờ. Ngài đã lật đổ bàn đồ tiên của họ. Ngài lật đổ ban trị sự của họ, đoàn mục sư của—của họ. Họ—họ không muốn, Ngài sẽ...Họ sẽ kiếm một ban, tốt lắm.Ồ, sự khác nhau sẽ là gì nếu Ngài đi vào các giáo hội ngày nay, nhưng Ngài không thể vào.

⁹⁷ Chúng ta thấy Ngài, trong đêm khác, trong thời đại hội thánh này, bị đuổi ra ngoài bởi hội thánh của Chính Ngài; đang đứng ngoài cửa, mà gõ, cố gắng đi vào lần nữa. Một Người Cha đầy lòng thương xót! Sau khi bị Chính dân Ngài, đá ra ngoài, đang cố gắng trở vào hội thánh Ngài lần nữa! Ngài phán, “Ta là Đấng đi giữa bảy chân đèn vàng.” Và trên thời đại hội thánh cuối cùng, Ngài đã ở đây, ở bên ngoài. Họ đã đá Ngài ra ngoài. Ở đâu? Trong thời đại Lao-đi-xê này. Đang đứng lần nữa, cố trở vào trong lần nữa, ở cửa của Chính Ngài, với hội thánh của Chính Ngài. Thật là điều bất công! Đó là một trong những bức tranh thảm hại nhất mà Kinh Thánh vẽ ra, là Khải huyền chương 2 đó, đúng hơn là, chương 3, thế nào mà điều đó xảy ra rằng, Đấng Christ đã bị trục xuất!

⁹⁸ Có một điều thống thiết khác. Tôi nghĩ một trong những Lời thảm hại nhất mà Chúa Jêsus từng phán, là khi Ngài phán, “Cha ôi, Con vì họ Tự làm nên thánh, hầu cho họ có thể được nên thánh.” Nói cách khác, Ngài có quyền. Ngài là một người. Ngài có

quyền đến một nhà. Ngài có quyền với một gia đình. Ngài là con người, như các bạn, hay là tôi, như con người trong tình nhân loại của Ngài như chúng ta đã có. Ngài có quyền với điều đó. Nhưng Ngài đang huấn luyện mười hai người sẽ nhận lấy Phúc âm đem đến cho cả thế giới, vì thế Ngài đã thánh hóa chính Ngài vì họ. “Con vì họ, Tự làm nên thánh.” Một Món Quà của Đức Chúa Trời, cứ tự Ngài làm nên thánh.

99 Ô, các sự ban cho của Đức Chúa Trời, anh em dân sự những người tuyên bố mình đã nhận lãnh Thánh Linh Ngài, cứ tự mình anh em làm nên thánh. Vâng. Tránh xa những việc thuộc về thế gian, được nên thánh. Ô!

100 Ai biết trong Gói Quà này là gì không? Đã có người nào từng tìm thấy cái gì bên trong Nó? Tôi rất vui mừng đã có. Ai đã biết Nó? Nó là một Vật giấu kín, một Hòn Đá bị chối bỏ, nhưng người nào đó đã tìm thấy những gì đã có bên trong Nó. Tôi rất vui mừng.

101 Tôi thích tìm kiếm ra các sự việc. Còn anh chị em? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Tôi thích đào những quặng vàng lên và đánh bóng chúng, xem thử cái gì—cái gì bên trong, rồi đặt nó trước thiết bị Geiger.

102 Ngài cũng, đã bị đặt trước thiết bị Geiger, trên Đồi Sọ. Ngài đã có một trăm phần trăm. Chắc chắn vậy. Ngài đã có Vàng lớn nhất mà họ từng tìm thấy, Kim Cương đắt nhất đã từng—từng có. Kinh—Kinh Thánh nói rằng, “Nước Thiên đàng thì giống như một người mua kim cương. Và khi người tìm được Viên lớn này, người bán hết những viên khác của mình, và chỉ để cho Nó, để mua Nó.” Ngài là Viên Kim Cương có ca-ra lớn nhất đã từng được mang ra từ bụi của trái đất, khối Vàng lớn nhất từng được mang ra từ bụi đất. Ngài là Hồng Ngọc, Ngọc Thiên đàng, Viên Kim Cương lớn.

103 Khi một viên kim cương lớn được tìm thấy ở Nam Phi. Tôi đã ở khắp các—các mỏ kim cương lớn ở Kimberly. Và họ lấy những viên kim cương đó, và rồi khi họ lấy chúng ra khỏi bụi đất, thô, rồi họ đẽo chúng ra. Và lý do họ đẽo chúng ra, cắt chúng, là để phản chiếu ánh sáng. Mở ánh sáng đó ra, ca-ra của viên kim

cương đó, cho các bạn thấy trong viên kim cương đó có ca-ra gì. Nếu nó không có nhiều lửa và lấp lánh, nó không có nhiều kim cương, nhưng khi nó phải...nó là thủy tinh; nhưng khi nó là kim cương thật, kim cương có ca-ra thật, thì nó sẽ phản chiếu và cho thấy những màu khác nhau.

¹⁰⁴ Đó là những gì Ngài đã có. Ngài là Kim Cương. “Và Ngài đã vì tội lỗi chúng ta mà bị vết. Ngài đã vì sự gian ác chúng ta mà bị thương. Bởi sự sửa phạt Ngài chịu chúng ta được bình an, và bởi lần roi Ngài chúng ta được lành bệnh.” Ồ, chúng tỏa ra tia sáng tình yêu của Đức Chúa Trời và Sự Sáng phản chiếu từ Ngài: Quyền năng chữa lành, tình yêu thương, sự sống lại. Đức Chúa Trời đã làm Ngài bị vết, và đã làm Ngài bị thương, và đã chặt Ngài, và cắt Ngài, bằng lưỡi gươm Rô-ma và một—và một—một cái roi Rô-ma, cho đến nỗi bên sườn Ngài bị xé rách. Và Huyết chảy ra từ lưng Ngài, và ở trên đầu Ngài, và chảy xuống qua râu Ngài, và chảy ra từ chân Ngài. Ồ! Ngài đang làm gì? Ngài đang phản chiếu tình yêu. Ôm chặt thật tự giá! Thay vì cái gối mềm mại, êm ái; là một máng rơm. Thay vì áo choàng màu hồng, bé nhỏ để mặc; là một miếng vải tã.

¹⁰⁵ Ồ, thưa anh em, anh em có thể thấy chiều sâu của tình yêu là gì không? Tôi đang nói, với một số người trong nhà tôi, đêm nọ. Không ai có thể diễn tả tình yêu thương của Đức Chúa Trời sâu xa như thế nào. Đó là, “Ồ, tình yêu thương của Đức Chúa Trời, phong phú biết bao, tinh khiết vô cùng!” Đó là câu cuối cùng, hay câu đầu tiên, tôi nghĩ là thế, được tìm thấy trên bức tường của một viện tâm thần.

Với, dù mực tràn lan khắp đáy biển sâu,
Thay da cừ mềm lấy khoảng trời xanh;
Dùng mọi thân cây chế viết ghi hoài,
Và nhân gian thấy làm văn sĩ trên đời;
Để chép tình yêu thương của Đức Chúa Trời ở
trên
Biển kia sẽ ráo hết mực biết đâu;
Hay cuốn sách chứa sao có thể hết cả được,
Tuy giảng khắp mọi phương trời?

¹⁰⁶ Hãy suy nghĩ về những thân cây đã có trên trái đất, làm cây viết. Và hàng tỉ người, làm người chép bản thảo thuê. Để viết năm chữ, l-o-v-e, tôi muốn nói bốn chữ nhỏ bé, “love,” tình yêu thương của Đức Chúa Trời, các biển kia sẽ ráo hết mực. Trong khi, bốn phần năm của trái đất thì ở trong nước. Và tôi đã đứng nơi xa kia, Núi Palomar, và nhìn qua viễn vọng kính đó, có thể thấy khoảng cách một trăm hai mươi triệu năm ánh sáng. Hay có thể lấy khoảng trời xanh làm cuộn giấy chứa đựng toàn bộ, dầu trải rộng khắp mọi phương trời không?

¹⁰⁷ Tình yêu của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời đã tỏ lộ chính Ngài như thế nào, và đến, như một Gói Quà Giáng sinh, được đặt nằm trên rơm. Vật trước tiên Ngài có, để dựa cái đầu bé nhỏ của Ngài vào, là rơm, và một mảnh vải tã bần thủ học thân Ngài. Vật cuối cùng Ngài có là một cái mào gai, với một miếng giẻ nhớp nhúa quần qua mắt Ngài; và đánh vào đầu, nói rằng, “Nếu Người là tiên tri, hãy nói cho chúng ta biết ai đã đánh Người,” và rồi đóng bằng đầu đinh trên thập tự giá. Tình yêu thương, giang ra! Khi con cái của Chính Ngài đang kêu la đòi Huyết Ngài, Ngài kêu lớn, “Lạy Cha, xin tha cho họ, vì họ không biết mình làm điều gì.” Đó là tình yêu thương.

¹⁰⁸ Giáo hội không muốn Điều đó. Họ muốn có tín điều. Chúng ta cần tình yêu thương. Hội thánh đang chết, bởi những tín điều. Nó chỉ có thể sống bằng tình yêu thương, bởi vì tình yêu thương là Sự sống Đời đời. Tình yêu thương vượt lên hết mọi sự. Tình yêu thương là năng lực đầy uy quyền nhất. Không, họ không muốn có Ngài, bởi vì họ biết bên trong Món Quà là điều gì.

¹⁰⁹ Nhưng một số họ đã có Nó được bày tỏ đối với họ, những gì—những gì Món Quà này là, những gì ở bên trong Nó. Một số người đã nhìn vào Nó. Tôi tin, những người đầu tiên nhìn vào trong Gói Quà Giáng Sinh ấy, anh em biết đó là ai? Tôi nghĩ, là các Thiên sứ. Các Thiên sứ đã biết Nó. Nó đã được mặc khải cho họ. Họ đã biết Nó, bởi vì họ xuất hiện trên sườn đồi.

¹¹⁰ Có lẽ, Ma-ri bé nhỏ đang ngồi ở đó, mệt mỏi, đầy bụi. Một chàng chăn cừu thân thuộc đáng thương đến gần, hơi hám giống như con chiên, thấy người mẹ bé nhỏ đang ngồi đó, đêm ấy, có nghĩa là điều gì đó. Thật giống như nhiều người ngày hôm nay có

thể thấy rằng có điều gì đó sắp xảy ra. Thời giờ trọng đại, nhiều người không biết xoay sở cách nào. Có lẽ một anh chàng chăn chiên tầm thường đến bên và thấy người mẹ bé nhỏ đó. Điều gì đó đập vào anh ta. Anh ta nói, “Tôi có một ít nước lạnh ở đây trong chai nhỏ này. Chị muốn uống không?” Và gia đình nhỏ đó đã cảm ơn anh, người sắp làm mẹ lấy nước uống.

¹¹¹ Có lẽ đó là một trong những gã chăn chiên hèn hạ đang ở trên đồi đó đêm ấy, khi ở dưới chuồng ngựa, ở đó một Hai Nhi đang khóc. Ồ, lúc đó, thế gian, không có chỗ cho Ngài. Không ai muốn có Ngài. Nhưng cùng lúc đó, một gã chăn chiên từ trên đồi đi ra, các Thiên sứ giáng xuống và bắt đầu hát bài nô-ên đầu tiên, “Hôm nay, tại thành Đa-vít, đã sanh cho các ngươi, một Đấng Cứu Thế là Christ.” Nó đã được bày tỏ.

¹¹² Đó là cách duy nhất bất cứ ai trên đời sẽ từng biết cái gì trong Gối Quà đó. Nó phải được mặc khải cho các bạn. Các bạn sẽ bác bỏ Nó, nói Nó là một—Nó là một sự cuồng tín; nhưng khi các bạn có được sự mặc khải đó, các bạn sẽ tìm kiếm Nó. Các bạn sẽ mở mắt ra. Và Đức Chúa Trời sẽ đi vào và ăn tối với các bạn, và các bạn với Ngài, khi các bạn sẵn sàng mở cửa ra, để Ngài vào. Gối Quà nhỏ bé đó đang gõ cửa lòng các bạn, Quà Giáng Sinh lớn nhất từng được cho, Quà đầu tiên và Quà lớn nhất. Gối Quà bé nhỏ đó, đang gõ cửa lòng con người, “Ta sẽ vào và ăn bữa tối.” Các bạn sẽ không bao giờ biết Nó cho đến khi Nó được bày tỏ cho các bạn. Khi Nó được bày tỏ cho các bạn, lúc đó các bạn sẽ đi săn tìm Nó.

¹¹³ Khi các bạn thấy Nó là Sự Sống, và con đường Sự Sống duy nhất, khi các bạn thấy rằng hội thánh của mình khô khan và chết, khi các bạn thấy rằng sự bắt tay của—của các bạn với mục sư, hay các bạn rẫy nước muối, chẳng liên quan gì với Nó, thì các bạn sẽ đi đến sự tìm ra sự thật.

¹¹⁴ Khi các bạn đang nằm trên giường, sắp chết, và bác sĩ nói, “Chẳng có gì còn lại cho anh nữa. Anh sẽ chết trong vài phút.” Lúc ấy các bạn sẽ muốn nhìn vào Gối Quà đó. Hãy nhìn vào Nó, tối nay, bởi vì Nó sẽ biến đổi các bạn lúc đó. Kinh Thánh nói, “Nếu các ngươi từ chối Ta trong ngày khỏe mạnh của mình, như

các người có bây giờ; thì khi tai nạn đến, Ta sẽ chê cười người.” Vì thế tốt hơn là các bạn nên tìm hiểu Gói Quà ấy tối nay.

115 Hết thủy Đây là về điều gì? Ánh Sáng, những Ánh Sáng thiêng liêng đến từ Trời, có những bức hình đã chụp được, những dấu lạ lớn, những sự phân biệt, quyền năng, sự nói tiếng lạ, sự thông giải, nói những việc mà sẽ xảy đến, quyền năng của Phúc âm, sự chữa lành người đau, cắt những bệnh ung thư và chữa lành họ, người mù được sáng mắt, tất cả các loại bệnh khác. Hết thủy Điều đó có ý nghĩa gì?

116 “Ồ, đó chỉ là đám thánh quá máu.” Hãy cẩn thận! Đó là thứ vãi tã, có thể lắm.

117 Ba-la-am cũng vậy. Làm sao ông ta đã nghĩ rằng Đức Chúa Trời sẽ không nguyên rửa một dân như Y-sơ-ra-ên? Nhưng ông đã không hiểu. Ông đã nhìn thấy lớp vãi tã, thay vì thấy Tảng Đá bị đánh đập và Con Rắn bằng Đồng mà đã xảy ra trước khi họ, để làm sự đền tội.

118 Ngày nay cũng vậy, thay vì thấy Quyền năng của Đức Thánh Linh đang làm những dấu hiệu của Ngài về Đấng Mê-si, và những phép lạ ở giữa dân sự, như Ngài đã hứa Ngài sẽ làm trong những ngày sau rốt. Như Ngài đã phán, “Như việc đã xảy ra trong thời của Lót thể nào, ngày Con người đến cũng thế ấy,” khi Ngài bắt đầu làm những dấu kỳ và phép lạ đó giữa dân sự, tỏ cho thấy chính Ngài sống động. Nó là gì? Giữa những người khiêm nhường và nghèo nàn, những người nghèo.

Người ta sẽ gọi Nó là “cuồng tín,” đuổi Nó ra ngoài. Tốt hơn là nên điều tra trước khi các bạn để nó đi quá xa. Vâng.

119 Những người chăn chiên hôi hám này, người ta hầu như không thích họ ở gần. Họ đã nằm ngoài đó và đã ngủ với những con chiên ấy, và ở trên những nệm rơm giống như vậy, và đúng hơn là, trên cùng một mảnh đất, và—và hướng về chúng cho đến nỗi, họ, các bạn có thể ngửi thấy hơi hám của con chiên nơi họ.

120 Ai cũng biết rằng một người chăn chiên chăn bầy chiên, nằm ngay xuống trong cửa với chiên, nằm xuống ngay giữa chúng. Chúa Jê-sus phán, “Ta là cửa của bầy chiên.” Tôi thường tự hỏi điều đó như thế nào, đến nỗi tôi đã ở trong vùng Đất Thánh...

hay đúng hơn, ở Đông phương. Và đã thấy rằng cách người chăn chiên đặt chiên bên trong như thế nào, rồi họ nằm xuống, cái cửa. Con chiên không thể đi ra ngoài mà không băng qua người chăn. Muông sói không thể vào mà không đi qua trên người. Người là cái cửa.

121 Tôi vui mừng rằng Chúa Jêsus đã nằm xuống trong cửa của tấm lòng của chúng ta. Chúng ta không thể đi ra, hay làm bất cứ điều gì, mà Ngài không biết, hay không điều gì có thể đi vào mà Ngài không biết. Vì thế Ngài sẽ làm mọi thứ hành động với nhau vì sự tốt đẹp cho những ai yêu mến Ngài. Điều đó phải làm chúng ta kêu khóc và la lớn, và ngợi khen Chúa, và nói rằng, “Cảm ơn Đức Chúa Trời là Đấng Cứu Rỗi, một—một—một Đấng Chăn Chiên mà sẽ nằm ở cửa lòng chúng con, và cảnh báo chúng con khi điều nào đang đến gần, sẵn sàng cho điều đó.” Vâng.

122 Con đường đi qua đất nước có vài nhà thông thái, khiêm nhường. Họ được gọi là các Đạo sĩ, “những nhà chiêm tinh học.” Khi tôi ở Đông phương, cách đây không lâu, họ vẫn ngồi cùng cách đó. Họ là loại người, rất nghèo. Họ đi vào ba người. Họ ngồi ngay trên đường phố. Billy và tôi, ở đó tại Ấn Độ. Trở lại trong nơi từ đó họ đã đến, Ấn Độ. Bây giờ, họ nói, “Chúng tôi đã thấy ngôi Sao Ngài bên Đông phương.” Họ đã ở hướng Đông khi họ thấy ngôi Sao. Giê-ru-sa-lem ở phương tây, vì thế Palestine là phía tây của—của Ấn Độ. Vì thế họ đã thấy ngôi Sao Ngài trong khi họ ở phương Đông, và đến thờ lạy Ngài.

123 Bây giờ, những Đạo sĩ này, họ không bao giờ ở trong căn nhà. Họ chỉ hạ những khúc gỗ xuống. Và họ ngồi ở đó suốt ngày. Vào ban đêm, họ đến một tháp canh lớn. Và đi lên đó và ở lại trên tháp này. Họ đốt lửa, và nói chuyện về các nước, sự suy sụp của các vương quốc, và sự—và sự sa sút của các đế quốc. Và họ—họ thờ phượng một Đức Chúa Trời chân thật. Đúng thế. Họ là—họ là những tín hữu. Họ là người Hồi giáo. Thật ra, nó xuất phát từ những người Mê-đi và Ba Tư, trở lại trong thời của Đa-ni-ên. Và họ là họ...

124 Và Phi-e-rơ đã nói, trong Công vụ 10:35, rằng ông “đã nhận biết Đức Chúa Trời chẳng hề vị nể người nào hay dân tộc nào, nhưng Ngài...trong tất cả các dân mà sẽ kính sợ Ngài,” và bất cứ

người nào sẽ kính sợ Đức Chúa Trời. Hãy xem những Đạo sĩ kia ở trên đó, thấy Món Quà ngôi Sao của Đức Chúa Trời, và đã nhận biết Nó trước những thầy tế lễ trong đền thờ tại Giê-ru-sa-lem, giữa một dân sùng đạo. Vâng, thưa quý vị. A-men.

¹²⁵ Một Đạo sĩ, tôi có thể thấy họ đang ngồi chung quanh ngọn lửa thiêng liêng, một đêm nọ. (Chúng ta thật sự còn một ít thì giờ chứ? Vâng.) Đang ngồi chung quanh ngọn lửa thiêng liêng đó, nói chuyện, rồi họ đi lên. Ồ, họ đã nghiên cứu những thiên thể trên trời. Họ đã quá quen với tất cả những ngôi sao đó. Mỗi ngôi sao dờn dỏi, họ đều biết về nó. Vì thế đêm ấy, trong lúc họ đang ngồi ở đó, có lẽ đang hát những bài thánh ca, và họ tiếp tục nói đến việc lớn này, và nghiên cứu. Họ biết từng ngôi sao, nó nằm ở đâu. Biết tên của nó, bởi vì họ đã nghiên cứu về các thiên thể. Và không ngạc nhiên khi một Khách lạ ở giữa thiên thể đó đã khuấy động họ. “Ồ,” họ tự hỏi, “ông Bạn mới mọc lên này là gì ở đây?” Ồ, chao ôi! “Có điều gì đó mới đã xảy ra, Nó là điều siêu nhiên.” Điều đó, gọi là gì với điều đó? Hãy trở lại với Kinh Thánh.

¹²⁶ Vậy thì, họ đã biết về lời Kinh Thánh, bởi vì Đa-ni-ên là người làm đầu của họ. Quý vị biết điều đó; Đa-ni-ên chương 2, nói cho chúng ta biết rằng ông đã làm đầu trên họ, vì thế ông đã dạy họ. Không nghi ngờ gì, vào một đêm kia, họ đang ngồi đó, đọc Kinh Thánh, về, “Và Đa-ni-ên đã nói rằng người ‘đã nhìn thấy tất cả các vương quốc này,’ cho đến khi cuối cùng mỗi nước, trở nên như chúng đã có, người Mê-đi và người Ba Tư và cho đến tận Rô-ma. Và rồi cuối cùng ông ‘thấy một Hòn Đá đục ra từ núi, chẳng phải bởi tay.’” Và họ nói, “Chắc hẳn là về lúc đó.” Rồi họ nhớ sự nhắc lại trước đó, vào trước thời gian đó, trở lại trong thời cuộc hành trình của—của dân Y-sơ-ra-ên, khi họ đến gần và nghe Ba-la-am nói, khi ông ta thấy dân Y-sơ-ra-ên, ông ta đã nói, “Sẽ có một ngôi Sao dấy lên từ nhà Gia-cốp.” A-men. Nó phải đã là vào khoảng thời gian đó, khi họ đang suy nghĩ về những việc ấy, mà vị Khách mới hình thành đã xuất hiện.

¹²⁷ Thường thường khi bạn cứ nghĩ trong tâm trí về Đấng Christ thì Ngài đến với bạn. Thường thường—thường thường khi bạn đang nghĩ về Ngài, thì Ngài xuất hiện. Các bạn biết đấy, khi bạn

đang nghĩ về việc trở nên đúng đắn, làm điều gì đó đúng đắn, đó là khi Ngài đến với bạn, để giúp đỡ bạn.

128 Và chắc phải là khoảng thời gian đó, và họ—họ hẳn đã phải nhìn lên và thấy vị Khách lạ này. Nó bắt đầu dẫn họ đi về hướng Tây. Họ nhanh chóng khởi hành đi về hướng tây, dẫn xuống bằng qua sông Tigris, xuống qua vùng sa mạc, qua khắp các ngọn núi, băng qua những vũng bùn, ồ, chao ôi, đi tiếp, đi tiếp. Họ biết có việc gì đó đang xảy ra, có một việc siêu nhiên đã xảy ra.

129 Và họ đã đến đâu? Họ nói, “Chắc chắn rồi, nếu đây là lời tiên tri của Đa-ni-ên, thành Giê-ru-sa-lem lớn đó, thủ đô của những người tin kính của dân đó hết thủy đều sẽ sẵn sàng để tiếp đón Vua của họ. Họ sẽ biết về tất cả điều đó là gì, khi chúng ta đến được nơi đó. Mặc dầu, chúng ta không biết, chính chúng ta. Chúng ta chỉ là những Đạo sĩ, nghèo nàn, hèn mọn. Nhưng, chúng ta đang trông đợi điều gì đó, và chúng ta thấy điều gì đó dấy lên giữa vòng chúng ta, mà đó là sự siêu nhiên nhỏ.” Ô, chao ôi! Họ đã sẵn sàng. Halélugia! Họ đi ra, những con người khiêm nhường, để tìm thấy Sao Sứ giả của Đức Chúa Trời. Họ sẽ đi theo Sao Sứ giả cho đến khi họ đến với Sự Sáng hoàn toàn. Ồ!

130 Khải huyền, 20, Khải huyền 1:20, đã nói rằng, “những ngôi Sao của những hội thánh này.” Những gì chúng ta nên làm ngày nay là tìm thấy Ánh Sao đó, a-men, mà đang phản chiếu sự Vinh hiển của Ngài. Đó là sự phản chiếu Quyền năng Ngài. Đó là sự phản chiếu Thần tính Ngài. Và đi theo đó cho đến khi chúng ta tìm thấy Sự Sáng hoàn hảo đó. “Xin cứ dẫn đường về phương tây, vẫn dẫn đưa. Xin dẫn đường chúng tôi đến với Sự Sáng trọn vẹn đó.” Ồ, chỉ cứ tiếp tục di chuyển, cho dù giá phải trả là gì đi nữa; ở trên núi, dưới khắp những rừng rậm, mọi nơi khác.

131 Và cuối cùng họ đã đến Giê-ru-sa-lem. Và chẳng bao lâu họ đã đến với giáo hội giáo phái to lớn này, ngôi Sao lìa khỏi họ. Lạ thật. Họ nghĩ, “Chắc là ở đây.” Vì thế, họ đã đi lên đi xuống các thành phố, họ đi, vừa hát, vừa la, trong mọi ngõ hẻm, xuống khắp các đường phố. “Ngài ở đâu, Vua Giu-đa Ngài mới sanh tại đâu? Chúng tôi đã thấy ngôi Sao Ngài bên phương Đông, và chúng tôi đến dâng thờ lạy Ngài. Ngài ở đâu?”

¹³² Điều lạ, là họ không có câu trả lời, ngay trong giới của chính họ. Ô, chao ôi! Tôi hầu như có thể nói tiếng lạ lúc này. Họ đã không có câu trả lời. Họ đã không có câu trả lời lúc đó. Họ đã không có nó lúc ấy. Người ta không biết. Những nhà thông thái này đã không tìm thấy Chúa Jêsus giữa giới tôn giáo của họ. Người đã tìm thấy Nó bên ngoài giới tôn giáo của họ. Và những nhà thông thái ngày nay, sự khôn ngoan trong lòng, không tìm thấy Nó trong những giáo phái lớn này. Họ không biết gì về Nó. Họ không có câu trả lời. “Tất cả sự chữa lành Thiêng liêng này, đang diễn ra là gì?” họ nói. “Hết thấy về điều này, việc nói tiếng lạ, và sự thông giải, và nói tiên tri, và đây, dấu...những dấu hiệu của Đấng Mê-si là gì? Ô, Đó là chuyện vô lý. Không có gì với việc Đó. Không...Không có gì với điều Đó.” Thấy không? Họ không có câu trả lời. Họ không có câu trả lời lúc ấy. Họ không có được nó bây giờ.

¹³³ Nhưng Nó đã thực hiện một điều, Nó đã bắt đầu để họ tìm kiếm. Tôi nghĩ Anh duPlessis của chúng ta hầu như đã hiểu điều đó ngay lúc này.

¹³⁴ Họ đi trở về. Những trinh nữ ngủ gục đi về để mua một ít Dầu. Nhưng đó là khi Ngài đến, trong lúc họ đã đi kiếm Nó. Vì thế thật gần với chúng ta bây giờ, khi chúng ta thấy những giáo hội lớn này đang trở lại, nói, “Ô, có lẽ chúng ta đã để lại điều gì đó. Chúng ta tốt hơn phải tìm thấy Nó?” Họ sẽ không bao giờ tìm thấy Nó. Cứ nên nhớ điều đó. Họ sẽ không bao giờ, không bao giờ có được Nó. Họ đã chết. Và họ chết, và chết, và đó là tất cả. Họ sẽ không bao giờ đến với Sự Sống. Cứ nhớ, tôi nói như Danh Chúa. Và Đây là trên băng ghi âm. Vâng, thưa quý vị. Họ sẽ không bao giờ, không bao giờ đến với Sự Sống. Họ đã xong. Vì vậy đó là lý do tôi không quan tâm đến chương trình của họ. Tôi chỉ quan tâm đến một điều, làm nổ tung thật đúng như tôi có thể làm, với “bất cứ ai muốn.” Không làm sống lại một giáo phái, nhưng mang trở về với một Chúa Jêsus Christ. Vâng, thưa quý vị. Không bao giờ trong một giáo phái! Nó chống lại Đức Chúa Trời; đã luôn luôn xảy ra, sẽ luôn luôn có; trói buộc Đức Chúa Trời ở bên ngoài, chối bỏ mọi điều có tính chất thiêng liêng. Nó sẽ, không bao giờ sẽ đến với Sự Sống. Vì thế, lễ Giáng sinh này

không khác với, lễ Giáng sinh đầu tiên đó. Nó cũng giống nhau. Những Đạo sĩ họ đang đi lên đi xuống thành phố, “Ngài ở đâu? Ngài ở đâu?” Ô, chao ôi!

¹³⁵ Chúng ta hãy ngừng ở đây một phút. Tôi có một cuốn phim. Tôi không mang theo đây bây giờ. Bác sĩ nào đó đã lấy nó, Bác sĩ Dilly, một—một—một nữ bác sĩ đã được chữa lành trong buổi nhóm của tôi. Và bà ấy có cuốn băng ghi âm lúc này, gọi là *Ba Phút Trước Nửa Đêm*, và khi chúng tôi có họ những người Do Thái họ đang trở về đất nước của họ ở trên đó lúc này, ngay bây giờ ở xứ Palestine, điều mà Chúa đã phán, rằng họ sẽ làm điều đó. Trước khi Ngài Tái lâm, họ sẽ trở về.

¹³⁶ Một anh em ở đây, ngày nọ, đi đến Y-sơ-ra-ên, đã hỏi câu, “Tôi có thể đi qua đó không?” Và họ đã từ chối ông. Y-sơ-ra-ên sẽ đến như một nước, không phải một cá nhân. “Một nước sẽ được sanh ra.” Nó sẽ xuất hiện như một nước.

¹³⁷ Nhưng, hãy xem, những người Do Thái đáng thương kia trên đường đi xuống I-ran và những nơi khác. Anh em đã đọc điều đó trong tạp chí *Life*. Họ không muốn lên những chiếc máy bay. Họ chưa bao giờ thấy một chiếc. Họ đang cày bừa bằng những chiếc cày bằng gỗ cũ kỹ và những thứ khác. Họ đã nói...Ồ, thầy dạy đạo đã bước ra đó, và nói, “Chờ một chút. Nhà tiên tri của chúng ta chẳng đã bảo cho chúng ta, rằng, khi chúng ta đi trở về quê nhà, chúng ta sẽ đi ‘trên đôi cánh chim ưng sao?’” Ồ, chà! Ồ! Và họ đến và đi vào những chiếc phi cơ TWA, cất cánh lên.

¹³⁸ Nhà tiên tri đã không biết rằng chúng được chạy bằng những động cơ. Chúng thật trông giống như những con chim ưng lớn, và họ đi trên không trung giống như chim ưng, vì vậy nhà tiên tri đã nói, “Khi các người trở về...” Đó là hai ngàn năm trăm năm trước đây. Ồ Đức Chúa Trời! Cách đây hai ngàn năm trăm năm, khi họ bị người Rô-ma bắt đi đây, và tản lạc khắp nơi trên thế giới. Ngài đã phán, “Họ sẽ...Ta sẽ không quên chúng. Ta sẽ mang chúng trở về lại. Nhưng Ta cũng sẽ làm mù mắt chúng, để, các dân Ngoại, Ta có thể lấy một dân ra từ đó, vì cơ Danh Ta, đặt Danh Ta trên chúng. Khi ngày đó chấm dứt, Ta sẽ nhóm họ họ trở về lại. Và khi họ trở về nhà mình, họ sẽ tiếp tục những việc

loại này.” Và Ê-sai đã thấy họ dấy lên, vượt qua. Ông nói, “Trên những cánh chim ưng.”

¹³⁹ Vị giáo sư già nua mà đứng ngoài đó, và nói, “Tiên tri của chúng ta đã nói rằng chúng ta sẽ đi về quê nhà, vào thời kỳ cuối cùng, ‘trên đôi cánh chim ưng.’” Họ đã leo lên máy bay.

¹⁴⁰ Và khi họ đi xuống đó, mang theo những người già, mù lòa và tàn tật, trên vai của họ, đang bước đi ra, người ta đã phỏng vấn họ. Tôi có điều đó ngay trên cuốn băng ghi âm đó. Nói, “Các ông trở về nhà, với quê nhà, để chết ở đây trên quê hương mình phải không?”

Nói, “Không. Chúng tôi đi gặp Đấng Mê-si.”

¹⁴¹ Ồ, anh em ơi, việc gì thế? Và giáo hội của họ đã không có câu trả lời. Vấn đề là gì? Chúng ta đang ở kỳ cuối cùng, thừa anh em, khi Ánh Sáng chiều tối đang chiếu sáng, Quyền năng của Đức Thánh Linh trở lại trong Hội thánh lại, giống như Nó đã có lúc ban đầu. Nhà tiên tri nói, “Sẽ có Sự Sáng vào buổi chiều tối.” Giáo hội không biết tại sao họ đang nhóm nhau lại ở đó. Họ không có câu trả lời. Mặc dù, bom nguyên tử đã có câu trả lời cho họ, ở đằng kia. Chắc chắn có. Nhưng chúng ta đang ở vào thì giờ buổi chiều, thời điểm trễ hơn chúng ta suy nghĩ. Chắc chắn vậy.

¹⁴² Những Đạo sĩ này, đi lên đi xuống đường phố, họ đã không có câu trả lời. “Điều gì đã xảy ra? Điều gì đã xảy ra?” Cuối cùng, chúng ta tìm thấy rằng họ đã bắt đầu đi theo ngôi sao Này. Khi Nó đã đến đó, họ không thể tìm thấy—họ không thể tìm thấy câu trả lời trong thành phố sùng đạo của họ. Không, bây giờ cũng không. Họ làm gì? Giê-ru-sa-lem, họ đã không—không biết gì về dấu hiệu siêu nhiên.

“Các người đang nói về loại dấu hiệu siêu nhiên gì?”

¹⁴³ “Ồ, chúng tôi đã thấy một ngôi Sao khi chúng tôi ở bên phương Đông. Chúng tôi đi theo Nó.”

¹⁴⁴ “Nó ở đâu? Ta không thấy Nó.Ồ, chúng ta không biết gì về Điều đó.” Điều đó hoàn toàn làm trọn lời Kinh Thánh.

¹⁴⁵ Nhưng họ đã không có câu trả lời trong giới tôn giáo của họ. Họ không có nó ngày nay. “Việc nói tiếng lạ này là gì? Đám người

này đang dấy lên, sự chữa lành người đau, và làm tất cả những phép lạ này và các thứ, và sự la lớn, kêu khóc, cùng tất cả các thứ này là gì?” Dường như họ đã làm giống như ở trong Kinh Thánh ở đó. “À, vô lý. Không có gì với Điều đó.”

¹⁴⁶ Họ không biết gì về sự siêu nhiên. Tại sao? Đây này. Họ sẽ không đi theo Sao của Sự Sáng, Sao Sự Sáng, la bàn của Đức Chúa Trời đến với Sự Sáng trọn vẹn đó. Ồ! “Dẫn đường đến phương Tây, vẫn đi phía trước, dẫn đường chúng tôi đến Ánh Sáng trọn vẹn đó, Ô Sao Bết-lê-hem.” Chúng ta đã thấy ngôi Sao Ngài ở đây bên phương Tây. Thật sự là loại Sao gì? Ngôi Sao hội thánh Ngài, Đức Thánh Linh, đang vận hành trong con người. Chúng ta đã thấy ngôi Sao Ngài, và chúng ta đến để thờ phượng Ngài. A-men. Đó là những gì xảy ra, những người thông thái, những người đàn bà khôn ngoan, tấm lòng khiêm nhường. Chúng ta đã thấy ngôi Sao Ngài, và chúng ta đến để thờ phượng Ngài.

¹⁴⁷ Ồ, họ không biết gì về những việc siêu nhiên đó. Họ không biết gì về Sự Sáng và những việc như thế. Họ, họ không biết gì về Nó. Nó đã khuấy động họ. Chắc chắn. Cũng giống như ngày nay. Người ta không biết gì về Nó, đầu vậy. Giới tôn giáo đã không biết. Họ cũng không biết gì về Nó ngày nay.

Đấy. Tôi thích điều này. Ồ! Đây là những gì tốt đẹp.

¹⁴⁸ Chừng—chừng nào họ còn ở trong những lãnh vực tôn giáo, ngôi Sao không bao giờ xuất hiện với họ. Nó đã đi ra, ở cổng thành Giê-ru-sa-lem, và ở lại ngoài đó. Thưa anh em! Ở lại ngoài đó, chừng nào họ đi qua những lãnh vực giáo phái kia. “Ngài ở đâu? Chắc chắn mục sư các ông phải biết, về Nó. Tất cả điều này là có ý gì, các ông thầy dạy đạo và quý vị linh mục? Còn những anh em, anh em Giám Lý, Báp-tít, Trưởng Lão, Công giáo, và các anh những giáo hội già cỗi như thế, chắc chắn các anh đã có câu trả lời về Nó. Ngài ở đâu?” Ô, chao ôi! Thấy không? Họ không biết gì về Nó. Và họ đã ở trong đó, ở lại trong sự tối tăm cho đến khi họ ra khỏi nó. Và ngay khi họ ra khỏi thành phố, ngôi Sao đã dừng lại ở đó. Vinh quang thay!

¹⁴⁹ “Hỡi dân Ta, hãy ra khỏi nó,” Chúa phán. “Hãy ra khỏi Ba-by-lôn, sự hỗn loạn. Hãy ra khỏi những tín điều của người và những

việc tự xưng của các người. Ta sẽ nhận các người,” Chúa phán vậy. “Đừng chạm đến những điều ô uế của chúng,” những bữa tiệc hí-pi của họ trong giáo hội, và sòng bài, và tất cả các thứ khác, và nháy dăm.

¹⁵⁰ Cách đây không lâu ở đây, mẹ tôi đã gọi tôi, nói, “Bill, hãy xuống đây một chút.” Tôi nghĩ bà đang ngồi ở đâu đó, ở đây trong nhà thờ, tối nay. Tôi đã đi xuống. Tôi hỏi, “Việc gì vậy?” Họ đã gọi tôi xuống đó. Và ở đây là một nhà thờ Giám Lý lớn ở trên đây tại Indiana, đã có bữa tiệc nhạc kích động rock-and-roll trong đó. Và họ đã phỏng vấn mục sư. Ông ấy nói, “Quá lâu rồi giáo hội Giám Lý đã quên nghệ thuật đẹp đẽ của điệu nhạc kích động rock-and-roll.” Bị ma quỷ chiếm hữu! Không biết gì về Đức Chúa Trời. Không biết gì nhiều về Đức Chúa Trời hơn một anh chàng Hottentot biết về một đêm Ai Cập. Họ chỉ...không hơn gì như là ếch ngồi đáy giếng. Khi, anh em đến một chỗ mà điều duy nhất anh em biết, chỉ là thần học, tín điều nào đó do con người làm ra.

¹⁵¹ Khi Quyền năng của Đức Thánh Linh đi vào, anh em chấp nhận tiên tri của Đức Chúa Trời. Anh em tiếp nhận Quà Thánh Linh của Đức Chúa Trời, và xem thử anh em có nhiều điệu nhạc kích động chừng nào trong một nhà thờ. Anh em hãy trở về với Phúc âm mà John Wesley đã rao giảng, và xem thử anh em có thể nó trong đó không. Hãy ra khỏi những lối mòn; trở về với John Smith, hay những tín đồ Báp-tít, hãy trở lại với Martin Luther. Nhưng nó là gì? Họ không biết gì về sự siêu nhiên ngày nay. Và điều đó đúng. Giáo hội Giám Lý không biết gì về sự chữa lành Thiêng liêng.

¹⁵² Khi John đang đứng đó, giảng về sự chữa lành Thiêng liêng, một số giáo hội lớn của nước Anh đến và cười nhạo ông, thả con cáo ra, và một đám người đê tiện. Ông đã chỉ ngón tay vào mặt người đó, và nói, “Mặt trời sẽ không lặn trên đầu ông, ba lần, cho đến khi ông mời tôi cầu nguyện cho ông.” Người đó đã chết chiều hôm ấy, lúc đang gọi John đến cầu nguyện cho ông ta.

¹⁵³ Tại sao giáo hội Giám Lý không đi trở lại Điều đó lần nữa? Tại sao vậy? Bởi vì nó đã chết. Đúng! Anh em hoảng sợ khi nhìn vào Góì Quả đó, bởi vì Nó sẽ tỏ bày tội lỗi của anh em ra. Tôi kêu gọi anh em, những tín đồ Giám Lý, hãy nhìn lại vào Góì Quả đó

lần nữa. Tôi kêu gọi anh em, những người Báp-tít, hãy nhìn lại Góí Quà đó lần nữa. Và các anh em, Trưởng Lão và tất cả! Anh em Ngũ Tuần, Công giáo và tất cả, nhìn lại Món Quà Giáng Sinh của Đức Chúa Trời bây giờ. Hãy nhìn lại Món Quà. Hãy ném cái hộp đi, mà nhận lấy Món Quà. Ừ-m. Hãy bỏ đi sự hào nhoáng của Santa Claus. Trở lại với Món Quà của Đức Chúa Trời. Trở về với Đức Thánh Linh. Ô, tôi biết Nó sẽ bày tỏ nhiều điều, nhưng đó là những gì anh em cần, một sự thanh tẩy, dọn sạch. Tôi biết điều đó thì khó chịu kinh khủng, thưa các bạn, nhưng chúng ta phải có Nó. Đó là Lời Đức Chúa Trời. Vâng, thưa quý vị. Nó tốt cho các bạn. Đúng! Ô, vâng!

¹⁵⁴ Họ, họ đã biết có điều gì đó sai khi họ đụng vào thành phố đó, và Sự Sáng đã biến mất. Ngay khi họ gia nhập giáo phái này, Ánh Sáng đó đã đi ra ngoài. “Việc gì vậy?” Họ bắt đầu la lên, “Ngài ở đâu? Ngài ở đâu? Chắc chắn tôi sẽ tìm thấy Nó ở đây. Đây là giáo phái già cỗi, đã có ở đây một thời gian dài. Nó là thủ đô của các giáo phái, nó là Thành phố Vatican. Ô, chắc chắn, tôi nên. Tôi phải tìm thấy Ngài ở đây. Ngài ở đâu? Ngài ở đâu, Đấng Christ mà đã phán rằng ‘Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi’? Ngài ở đâu, Đấng đã phán, ‘Buổi chiều sẽ có Sự Sáng’? Ngài ở đâu mà đã phán, ‘Những công việc Ta làm, các ngươi cũng sẽ làm’? Ngài ở đâu? Ngài ở đâu?” Và Ánh Sáng đã hoàn toàn đi khỏi. Khi họ hoàn toàn ra khỏi điều đó, đi ra ngoài thành phố ấy, Ánh Sáng đã xuất hiện trở lại ở đó.

Sẽ có Sự Sáng vào buổi chiều tối,
 Anh em chắc chắn sẽ tìm thấy con đường vinh
 hiển;
 Trong con đường nước đó, là Sự Sáng ngày nay,
 Được chôn trong Danh tôn quý Jêsus.
 Trẻ hay già, hết thấy hãy ăn năn tội lỗi mình,
 Đức Thánh Linh chắc chắn sẽ bước vào;
 Sự Sáng ban chiều đã đến,
 Đó chính là sự việc Đức Chúa Trời và Đấng
 Christ là một.

¹⁵⁵ Vâng, thưa anh em. Vâng, thưa quý vị. Hãy ăn năn mọi tội lỗi mình. Đức Thánh Linh, Món Quà của Đức Chúa Trời, chắc chắn

sẽ bước vào. Ngài đứng ở cửa. [Anh Branham bắt đầu gõ trên bục—Bt.] Phán, “Hãy để Ta vào. Nếu người để Ta vào, Ta sẽ ăn bữa tối với người. Ta sẽ bày tỏ cho người những điều này. Ta sẽ cho người thấy sự siêu nhiên. Ta sẽ chữa lành sự đau ốm của người. Ta sẽ—Ta sẽ chăm sóc tất cả những điều này cho người, nếu người chỉ để Ta vào.” [Anh Branham ngừng gõ trên bục.]

¹⁵⁶ Gói Quà của Đức Chúa Trời, được bọc lại trong hình thức, Đức Thánh Linh, ngày hôm nay. Nó đã được bọc lại, lúc đó, và được gọi là Con Đức Chúa Trời. Gói Quà của Đức Chúa Trời đã được lấy đi và gói lại, lần nữa, và gói trở lại. A-men. Nó đã được gói lại trong Con Đức Chúa Trời, lúc đó. Nó được bọc lại trong các con trai của Đức Chúa Trời, ngày nay, được gọi là Hội thánh. Đúng thế. Gói Quà của Đức Chúa Trời, đã gói lại, với nhiều người. Và họ đã từ chối Nó, ngày hôm nay, đúng như họ đã từ chối lúc đó. “Nếu người ta đã gọi Chủ nhà là, ‘Bê-ên-xê-bun,’ thầy bói, bởi vì Ngài có thể phân biệt những ý tưởng, phương chi các người là người nhà? Họ gọi Chủ nhà...” Ồ, chao ôi! Chúng ta hãy tìm ra.

¹⁵⁷ Đúng thế, những Đạo sĩ, họ đã nhận Nó. Họ là những người nghèo nàn và khiêm nhường, và họ đã thấy Ánh Sáng lạ.

¹⁵⁸ Một điều khác tôi muốn đựng đến ngay ở đây. Và khi họ đã thấy Ánh Sáng này, họ rất vui mừng! Kinh Thánh nói, “Họ đã mừng rỡ quá bội.” Ồ, tôi hình dung họ la lớn một chút. Quý vị có hình dung thế không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Tôi hình dung rõ ràng như vậy. Vì vậy, khi họ thấy họ đã ở trong tổ chức già cỗi đó quá lâu ở đó, cố gắng tìm thấy điều gì đó, không có gì cả ở đó, khi họ đi ra ngoài cổng, họ đã thấy Ánh Sáng Đức Thánh Linh lần nữa đang chiếu sáng nơi xa kia, ngôi Sao Vinh quang đó kéo xuống trên họ, họ rất vui mừng, họ đã vui mừng quá bội.

¹⁵⁹ Ồ, một người làm gì khi họ trở nên vui mừng quá bội? Các bạn làm gì ở trò chơi bóng khi họ trở nên quá vui? Ồ, các bạn la lớn, “Hoan hô-hoan hô! Bimity-bam! Anh ta đánh trúng được một quả bóng. Ha-ha! Hô-hô!” Thấy không?

¹⁶⁰ Và khi các bạn có sự “vui mừng quá bội,” và la lớn, “Vinh hiển thay! Halélugia! Ngợi khen Chúa!” Đúng thế, vui mừng quá

bội! “Đó là ngôi Sao. Dẫn dắt chúng tôi! Ô, hãy đưa chúng tôi ra khỏi những tổ chức này, và dẫn chúng tôi đến với Sự Sáng trọn vẹn đó. Dẫn đường đến phương tây, im lặng tiến tới, dẫn chúng tôi đi đến với Sự Sáng trọn vẹn của Ngài.” Chỉ cứ tiếp tục. Ngôi Sao là sự dẫn đường đến với Sự Sáng. Cuối cùng, Nó đã ngừng lại trên Con Trẻ.

¹⁶¹ Khi họ...[Băng trống—Bt.] Và chờ một chút. Được rồi. Được rồi.

¹⁶² Ngài đã bày tỏ chính Ngài với những người đánh cá nghèo nàn. Ngài đã được bày tỏ. Cái Góí đó, đã được tỏ ra bên trong của Nó là gì, với những người đánh cá nghèo nàn, với những người không có học hành, không có học vấn. Ngài đã bày tỏ chính Ngài với những người không thể viết được tên của chính mình. Họ không thể là một chấp sự, hay—hay cái gì khác trong một hội thánh. Họ không thể là điều đó. Họ rất dốt nát! Ô, chao ôi! Họ kinh khủng! Vì thế Ngài đã bày tỏ chính Ngài với họ, với những người không ai mong muốn, những người đã bị đuổi ra. Ngài bày tỏ chính Ngài với họ, với những người không được yêu mến. Ngài được yêu thương với những người không được yêu. Với người đau ốm, họ cần sự chữa lành. Họ đang muốn nhìn vào Góí ấy, để thấy cái gì về Nó. Ngài đã bày tỏ chính Ngài cho họ. Và với người đói, Ngài nuôi họ bằng những ổ bánh và cá. Ô, chúng ta có thể ở lại, tôi đã viết ra nhiều về điều đó, nhưng chúng ta phải bỏ bằng điều đó. Hiểu không? Đã bày tỏ chính Ngài với tất cả những người ấy, những người không được yêu thương. Khi không ai cần họ, gọi họ là “những kẻ cuồng tín,” Ngài đã bày tỏ chính Ngài với họ. “Tôi rất vui mừng đến nỗi có thể nói tôi là một trong họ.” Vâng, thưa quý vị! Không được yêu thương, không cần đến, đau ốm và có nhu cầu, đói khát; Ngài đã bày tỏ chính Ngài. Vâng.

¹⁶³ Tôi đang suy nghĩ về một người bị đói nữa. Ngày nọ, có một người có tấm lòng đói khát tên là Phao-lô, lúc ấy là Sau-lơ. Trên đường ông đi xuống thành Đa-mách, đang đói khát. Ông đã không biết làm gì. Ông muốn làm điều gì đó cho Đức Chúa Trời. Một Ánh Sáng đã chiếu chung quanh ông, “Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, có sao ngươi bắt bớ Ta?” Ngài đã bày tỏ chính Ngài với một Phao-lô có tấm lòng đói khát.

164 Với một người đàn bà có tiếng xấu, với Ba-ra-ba bị kết tội, Ngài đã bày tỏ chính Ngài. Đúng thế, với một người có tấm lòng đói khát, với một người đàn bà có tiếng xấu, với tất cả những người đã bị đuổi ra. Tôi suy nghĩ về người đàn bà có tiếng xấu đó. Dành một lát cho nàng, xin vui lòng chịu đựng với tôi chỉ một phút.

165 Si-môn, người Pha-ri-si trong Kinh Thánh, ồ, ông muốn—ông cũng muốn biết, Món Quà này. Nhưng ông muốn biết Nó vì ý muốn ích kỷ của chính ông, những động cơ ích kỷ của chính ông. Người Pha-ri-si, vậy ông ta đã làm gì? Ông đã tổ chức một bữa tiệc lớn. Ông nghĩ mình có thể làm trò cười nào đó. Kinh Thánh, câu chuyện Phúc âm, đưa ra điều đó cho chúng ta. Hãy nhìn xem điều đó một lát bây giờ, trước khi chúng ta kết thúc. Ông đã nói ở đó, “Người muốn mời Chúa Jêsus đến.” Bởi vì, tôi không nghĩ rằng người Pha-ri-si đó thật sự yêu mến Chúa Jêsus, vì ông không có gì chung. Ông là người Pha-ri-si già ương ngạnh, và ông—ông ghét Chúa Jêsus. Vì thế ông nghĩ ông có thể đưa Ngài qua đó, và để chơi khăm Ngài, xem thử Ngài có thật là đáng thiên tri, hay không.

166 Vì thế họ đã sai người đi và mời Ngài đến. Người đưa tin đến, và chạy đi. Có lẽ bụi bặm, cùng mọi thứ, bước lên ở đó. Và đứng bên cạnh của...Chúa Jêsus có lẽ đang chữa lành dân sự, và cứ như thế. Ngài đã mệt. Có lẽ Phi-e-rơ đã nói, “Người không thể gặp Ngài ngày hôm nay được.”

167 Người đó nói, “Nhưng, thưa ông, chủ tôi là Thầy Si-môn. Ông ấy là mục sư của giáo hội lớn ở dưới xứ Giu-đa ở đây. Ồ, ông... Ông ấy, ông ấy đã mời Chủ của ông đến, gặp ông ấy. Ồ, ồ, ồ, thật là một—thật là một danh tiếng lớn sẽ dành cho Ngài. Hiểu không? Ngài nên gặp ông ấy.”

168 “Ồ,” người nói, “tôi sẽ đưa anh đi gặp, và xem thử Ngài nói gì.” Và vì thế ông chen lấn qua đám đông. Và mặt trời bắt đầu lặn. Chúa Jêsus, mệt mỏi và kiệt sức. Và người đưa thư nhỏ bé này đến đây. Và anh ta, thay vì...

169 Trong sự Hiện diện của Đấng Christ! Ồ, tôi thường tự hỏi điều gì đã xảy ra với người đưa thư đó. Anh ta đã có điều gì sai? Đang

đứng đó gần Chúa Jê-sus, và vẫn có một tin nhắn từ người Pha-ri-si đó, “Chủ tôi muốn Ngài đến, gặp ông ấy. Ngài biết gì không? Ông ấy tổ chức bữa tiệc ở dưới đây. Ông ấy muốn Ngài đến, là khách danh dự.”

170 Ô, tôi muốn mình có thể mang tin nhắn đó, để được ở gần bên Ngài. Còn các bạn? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Tôi chưa bao giờ nghĩ về những gì người Pha-ri-si đó nói. Tôi ắt hẳn đã quì xuống dưới chơn Ngài, thưa, “Ôi lạy Chúa Jê-sus, xin thương xót tôi, một người tội lỗi.” Tôi tin tôi có thể nói điều đó. Còn các bạn? [“A-men.”] Thật người đó đã đứng gần Chúa Jê-sus biết bao, và tuy nhiên đã từ chối cơ hội cầu xin sự tha thứ tội lỗi mình. Và người đó ở gần với Ngài! Không, anh ta đã có quá nhiều thứ trong tâm trí. Anh ta là đầy tớ. Anh ta phải cầu xin cho người Pha-ri-si đó.

171 Còn Chúa Jê-sus, Chúa Jê-sus đáng thương, tuy mệt mỏi và kiệt sức, và biết rằng Ngài đã bị khinh miệt và ghét ông ta, Ngài vẫn gập đầu Ngài, “Ta sẽ có mặt ở đó.” Khi Ngài nói Ngài sẽ có mặt ở đó, Ngài sẽ ở đó. Các bạn đừng lo. Ngài sẽ ở đó. Không điều gì sẽ ngăn cản Ngài.

172 Vì thế khi họ đi xuống đó, ngày đó, và họ đã giết hết thảy những con bò cái mập của mình, và mang ra tất cả các thứ rượu nho mới và mọi thứ. Và những người nghèo không được phép đến gần nơi họ ở. Ô, khi họ nướng con bò đó ở bên ngoài, thứ đó, thật là thơm! Những người nghèo đứng bên ngoài đó, và chỉ chảy nước miếng. Họ không thể đi vào. Không, thưa quý vị. Tuy nhiên, điều đó chỉ dành cho lễ hội. Và thế nên đứng bên ngoài. Và họ có tất cả các thứ nho ở đó và những thứ khác, tất cả đều ở trong chính—chính thời kỳ nở rộ, hoặc đây những trái nho. Và mùi ngọt ngào đó của nho, các bạn biết đấy, vì chúng ngọt ngào, và mọi thứ. Ông ta có các thứ rượu nho mới của mình và mọi thứ.

173 Và tôi thường tự hỏi làm thế nào Chúa Jê-sus đến trong đó mà không được để ý. Anh em biết đấy, ô, khi bất cứ ai ở Đông phương từng mời anh em đến nhà họ, anh em biết họ là những người hiếu khách vô cùng. Bấy giờ, những người trong thời đó,

khi họ đi bộ, họ mang dép xăng-đan. Và khi họ đã làm thế, anh em nghe về sự rửa chơn.

174 Đó là điều chúng ta làm ở đây, để tưởng nhớ. Đó là mệnh lệnh.

175 Khi người nào đó mời các bạn đến nhà của họ, sẽ xảy ra điều gì đó như thế này. Họ sẽ chào đón các bạn ở cửa. Và rồi họ làm điều mà họ gọi là, “công việc hèn hạ nhất,” của tất cả mọi người. Một số trong họ đánh xe ngựa. Một số người nấu bếp. Và một số trong họ, là đầu bếp, anh em biết đấy. Và một số người trong họ, làm quản gia. Và, nhưng người được trả lương thấp nhất trong tất cả các công việc nhà, là người rửa chân. Người đó thật sự là người hầu.

176 Và, hãy suy nghĩ, Chúa tôi là một người hầu rửa chân. Và thế thì chúng ta nghĩ điều gì đó, chúng ta nghĩ chúng ta là người nào đó. Hãy nhìn Ngài đang rửa chân cho các môn đồ, những người đánh cá, những người đánh cá nhớp nhúa, những người chần chộn và vân vân, rửa chơn cho họ.

177 Và, ở đây, là người hầu rửa chơn đó. Khi các bạn đến cửa, họ sẽ—họ sẽ rửa chơn cho các bạn, vì bụi bặm cùng các thứ bám trên chân các bạn, và—và rồi nơi các bạn đi vào, các bạn biết đấy, dưới những con đường đầy bụi nơi có những con ngựa và các súc vật ở đó, các bạn biết đấy. Và nó tạo mùi hôi thối, trên khắp người bạn. Và rồi mặt trời đó, các bạn biết, chiếu trên khắp cổ bạn. Và mặt trời xứ Palestine, những tia nắng chiếu trực tiếp của nó, thì thật là nóng. Và vì thế khi họ đến cửa, họ đưa chân ra. Người ta sẽ rửa chân cho họ. Và sau đó thì lấy—lấy đôi dép xăng-đan của họ ra; rửa sạch chúng, và đặt chúng lên đó. Và họ mang vào đôi dép nhỏ, nhỏ giống như...dép phụ nữ mang ngày nay trong phòng ngủ, các bạn biết đấy, cái gì đó giống như thế, mang chúng vào. Và rồi rửa chơn của họ.

Và rồi họ sẽ có cái khăn tắm vắt trên vai người đó. Và lúc ấy điều người đó sẽ làm, là người đó sẽ lau mặt cho hết bụi.

178 Và lấy một thứ dầu thơm nào đó. Ồ, nó là thứ đắt tiền mà những người giàu có thường dùng. Nữ hoàng phương Nam đã mang một số của nó đến và dâng cho Sa-lô-môn, nó được làm

ra từ cây táo ở Đông phương. Giống như một bông hoa, bông táo nhỏ, và nó phải lấy dầu ra từ đó. Rất đắt.

179 Và họ lấy dầu cam tùng đó, và họ xúc lên khắp mặt họ. Xúc dầu như thế, bởi vì cổ họ bị cháy bỏng, và vân vân. Lấy khăn và lau hết nó đi, như thế. Và rồi họ được—họ được làm tươi mới lại.

180 Vậy thì, đó là điều đầu tiên, người hầu rửa chân đưa họ vào và chuẩn bị cho họ như thế. Dĩ nhiên, họ sẽ không cảm thấy thích đi vào nhà một người, ở đó người ta có những tấm thảm Ba Tư to lớn, và đại loại, như thế, mà lại ngủi giống như họ đã ở trong chuồng ngựa, và—và—và mặt trời và các chỗ giộp lên khắp trên mặt họ. Họ đã được làm tươi mới lại.

181 Thế rồi khi họ đi vào, họ đã gặp nhau. Và khi họ làm thế, luôn luôn chào mừng khách, nơi mà nếu các bạn được chào mừng, họ bắt tay họ như thế *này*, Anh Ed. Họ sẽ bắt tay họ, như thế *này*. Và rồi họ đưa...Đứng lên, chờ một chút, tôi sẽ chỉ cho các bạn thấy điều gì đó. Họ đặt tay quanh người họ. [Anh Branham minh họa, và vỗ nhẹ Anh Ed bốn lần—Bt.] Như *thế*, rồi đổi tay. [Anh Branham lại vỗ nhẹ Anh Ed bốn lần.] Và đó là cách họ đã làm.

182 Đó là sự chào mừng. Lúc đó các bạn là một người anh em. Các bạn cảm thấy tốt đẹp. Chân các bạn đã được rửa sạch. Các bạn—các bạn được xúc dầu khắp người.

183 Và rồi việc tiếp theo người hầu đã làm, họ hôn vào cổ nhau. Và điều đó để tỏ thái độ chào mừng. Việc cuối cùng đó là cái hôn chào mừng ấy.

184 Còn nhớ Giu-đa cho Chúa Jêsus cái hôn chào mừng đó không? Ngài phán, “Hỡi bạn, tại sao bạn làm điều đó?” Thấy không? Ngài đã biết lòng ông ta.

185 Vậy họ đã có sự chào đón nhau. Các bạn không cảm thấy thích đến mà trên người bạn đầy bụi, và mùi hôi thối đó trên khắp mặt mày và chân của bạn, và các thứ. Chiếc áo cũ đó lấy xuống, lấy đi bụi đã bám vào người khi các bạn đi đường, khi các bạn đang bước đi. Họ không cảm thấy thích việc làm đó, đang đi vào. Nhưng khi các bạn được làm tươi mới lại tất cả, và rồi khi người đó đến gần, và vị khách của các bạn...Bạn là người khách danh dự, và rồi khi người chủ đến và chào mừng bạn, và hôn vào

cổ bạn, ồ, bạn là một anh em lúc ấy. “Mời vào. Anh đi đến tủ lạnh, lấy cho mình bánh mì сэng-wich, bất kỳ thứ gì.” Bạn đã—bạn đã được chào mừng rồi. Các bạn đã ở trong sự chào mừng.

186 Nhưng làm sao Chúa Jêsus đã vào đây mà không có tất cả sự chào mừng đó với Ngài? Thấy không? Ngài đang ngồi ở góc phòng đằng kia, với đôi chân đầy bụi, không được đón chào. Có lẽ, người Pha-ri-si đang nói chuyện về điều gì khác, các bạn biết đấy. Ông ta không hề để ý Chúa Jêsus đi vào.

187 Đó là vấn đề trong các giáo hội ngày nay, quá nhiều về các giáo hội Pha-ri-si của chúng ta. Quyền năng Đức Chúa Trời đi vào, mà họ không để ý đến Nó. Hiểu không? Ngài có thể là đang muốn làm điều gì đó, nhưng Ngài không hề được chào mừng.

188 Và ông ta ở đó, ở đằng kia, có lẽ đang kể vài chuyện đùa, và có một thì giờ quan trọng với Mục sư Giáo sư *A Gi đó* và Giáo sư *B Gi đó*, ở đằng kia. Họ không để ý đến Chúa Jêsus.

189 Và Ngài phải lên đi và ngồi xuống trong góc nào đó, trên một góc. Tôi có thể thấy Ngài ngồi đó với đôi chân đầy bụi của Ngài, cái cổ sưng phồng lên, không có cái hôn chào mừng. Ồ, điều đó không làm các bạn cảm thấy buồn cười chứ, Chúa Jêsus với đôi chân đầy bụi? Họ gọi Ngài, ở đằng kia, “Jêsus! Jêsus!” Nói, “Jêsus với đôi chân dơ bẩn, đang ngồi trong góc.” Ôi Đức Chúa Trời, làm sao điều đó có thể xảy ra được? Không ai quan tâm đến Ngài.

190 Nhưng một cô gái điếm tầm thường, (ồ, chao ôi) một người đàn bà có tiếng xấu, nằng tình cờ đi ngang qua, có lẽ cô ta—có lẽ cô ta là...Không có ai trong thành phố. Mọi người đều đi đến dự tiệc này, tất cả những nhân vật danh tiếng, vì thế công việc của nàng thật đáng thương. Vậy nên, nàng đã tìm thấy. “Tất cả điều này ở đây là gì, lúc này, ở trên đây tại nhà của người Pha-ri-si, về điều gì?” Vì vậy nàng đi lên đó, và có lẽ nhìn qua kẽ hở hàng rào, nhìn khắp nơi. “Ồ, chao ôi!” Nàng tình cờ lướt qua trong góc. Nàng thấy Ngài đang ngồi ở đó, đầu Ngài gục xuống, đôi chân bẩn, cổ giộp lên, không được đón chào, không ai để ý đến Ngài.

191 Nhưng điều đó đã được bày tỏ cho nàng. Ồ, tôi có thể thấy nàng lau đôi mắt, và nói, “Ngài đó sao? Đó cũng là Người đã cứu

vớt một người như tôi, lần nọ, khi nàng bị giáo hội đó đuổi ra, và định ném đá cho chết. Và Ngài đã phán, ‘Hỡi người đàn bà, những kẻ định tội người ở đâu?’ Đó phải là Ngài.” Thấy không? Đức tin đến bởi người ta nghe, và nó được bày tỏ cho nàng rằng đó là Ngài.

¹⁹² Nàng nói, “Nhưng, kìa, Ngài không được đón chào. Ngài có đôi chân nhớp. Tôi có thể làm gì về điều đó? Tôi là một người đàn bà, và nếu tôi tình cờ đi vào đó và nói điều gì đó, ồ, họ sẽ—họ sẽ ném tôi qua hàng rào. Bây giờ, tôi là một—tôi là một người phụ nữ mang tiếng xấu, và Ngài—Ngài ắt hẳn biết tôi là người có tiếng xấu. Ngài hẳn biết tôi là người đàn bà xấu, vậy thì tôi có thể làm gì về việc đó?”

¹⁹³ Tôi có thể thấy nàng quay lại, đi quanh quẩn, nói, “Ồ, mình phải làm điều gì đó. Ngài không được chào đón. Nhưng Điều gì đó mặc khải cho mình rằng đó là cách duy nhất mà mình sẽ có Sự Sống.” Thế đấy. Ồ, thưa anh em. “Tôi muốn thấy cái gì ở trong Góí đó. Tôi biết có Điều gì đó bên trong đó mà sẽ tha thứ tội lỗi tôi. Mặc dù tôi là gái điếm, mặc dù tôi là kẻ xấu, tôi muốn nhìn vào Góí Quà Giáng Sinh đó. Tôi biết có Điều gì đó ở bên trong đó dành cho tôi.”

¹⁹⁴ Có Điều gì đó dành cho mọi người. Đúng thế, hỡi bạn tội nhân. Có Điều gì đó dành cho kẻ cờ bạc. Có Điều gì đó dành cho kẻ nói dối. Có Điều gì đó dành cho mỗi người. Có Điều gì đó trong Góí Quà Giáng Sinh này, dành cho các bạn. Đừng liệng Nó qua một bên. Thật người Pha-ri-si, kẻ ngu dại biết bao, đã lấy cái vỏ hào nhoáng mà ném Món Quà đi! Thật là điều tội nghiệp!

Ngài đến đây rồi. Ngài đang ngồi đằng kia.

¹⁹⁵ Và người đàn bà nhỏ bé đáng thương này, có lẽ nàng đi xuống ở nhà nơi nàng sống, đi lên bậc thang cũ kỹ phát ra tiếng cọt két trên đó. Với tay vào trong chiếc tất của nàng, hay cái gì đó nữa và lấy số tiền của nàng. Nàng nói, “Ồ, mình có thể làm gì được? Bây giờ chờ một chút, tốt hơn là tôi để lại đây, bởi vì Ngài sẽ biết mình—mình là người phụ nữ có tiếng xấu. Nhưng đó là hi vọng duy nhất của mình, đó là điều duy nhất mình có thể làm. Mình

không được mời đến bữa tiệc, nhưng tuy nhiên mình phải đến với Ngài.”

¹⁹⁶ Ô, tôi mong nhiều người có thể thấy điều đó tối nay. Đến với Ngài, hay là hư mất. Điều gì quan trọng, anh em bị gọi là “thánh quá máu,” hay bị ném ra, hay điều gì khác? Hãy đến với Ngài. Hãy đến với Ngài, đó là hi vọng duy nhất của các bạn.

¹⁹⁷ Nàng đã đi xuống, nhận lấy điều này. Tôi có thể thấy một người, trong những người Do Thái kia ở dưới đó, đang nói việc kinh doanh thì tôi tệt, đang ngồi phía sau đó, đếm tiền của mình. Mọi người đều đã đi đến dự tiệc, và mọi thứ. Người đàn bà này bước vào. “Ồ, cô đang làm gì ở trong đây?” Nàng đổ ra những đồng tiền Rô-ma này trên quầy, khoảng ba mươi đồng. “À-ha! Cô cần gì, thưa quý cô?” Đấy, điều đó làm cho nó khác hẳn. Ông đã thấy nàng là gì; nhưng khi thấy nàng có số tiền, thì lại khác hẳn. Thấy không? Đó là thế gian, ngày nay. Các bạn có tiền, các bạn là người quan trọng. Nếu các bạn không có, các bạn—các bạn chẳng là gì cả. “Ồ, điều đó thì khác. Quý cô cần gì?”

¹⁹⁸ “Tôi—tôi cần thứ dầu cam tùng tốt nhất, tốt nhất mà ông có. Đây là tất cả số tiền tôi có. Để tôi đếm nó, ba mươi miếng. Có bốn mươi đồng.”

“Ồ, vâng, chừng đó sẽ mua được chai này ngay tại đây, thứ tốt nhất.”

“Tôi cần nó.”

“Cô muốn nói cô muốn mua chai dầu đó à?”

“Tôi cần nó. Tôi muốn mua cả chai đó.” Đó là tất cả những gì nàng có.

¹⁹⁹ Đó là những gì anh em phải có, thưa anh em. Nó trả giá cho tội lỗi của anh em. Nó trả giá mọi thứ. Nhưng là muốn cho nó.

²⁰⁰ Vậy là nàng lên đi vào cổng trên. Tôi có thể thấy nàng đang nhìn vào đó. Nàng thấy Ngài đang ngồi đó, bất động. Và mục sư Pha-ri-si ở trên đó vẫn đang kể những chuyện đùa nhớp nhúa và các thứ, ở trên đó với những người còn lại của họ, cứ tiếp tục, nói chuyện về điều quan trọng nào đó ở đâu đó, không biết, không chú ý đến—đến Chúa yêu quý của chúng ta. Nàng nói, “Làm sao mình có thể vào?” Vì thế lúc này tôi thấy nàng lên vào thật dễ

dàng, đến gần chỗ Ngài như thế. Và nàng ngược lên nhìn Ngài. Tôi có thể thấy nàng với những giọt nước mắt chảy dài trên má, và đôi mắt nâu lớn của nàng ngược lên nhìn Ngài như thế. Và nàng đập bể chai, đổ dầu ra, chảy trên chân Ngài. Nàng sẽ không để Chúa Jêsus ngồi với đôi chân đầy bụi.

Anh em nói, “Tôi cũng sẽ không.”

201 Thế thì tại sao anh em không làm điều gì đó gần như thế? Ngài đã có cái tên tồi tệ nhất trong đất nước ngày nay, “thánh quá máu, kẻ cuồng tín.” Tại sao anh em không làm điều gì đó gần như thế? Hãy đứng dậy và nói, “Tôi sẽ nhận lấy cách bị một ít khinh miệt của Chúa. Tôi sẵn sàng nhận Góí Quà đó.”

202 Nàng đã đổ dầu ra trên chân Ngài. Cả căn phòng sáng ngời lên với điều đó. Nó thật đắt tiền.

203 Không có gì quá tốt dành cho Chúa Jêsus như thế. Hãy dâng cho Ngài điều tốt nhất của anh chị em. Dâng cho Ngài mọi thứ anh chị em có. Đời sống của anh chị em, linh hồn anh chị em, sự hiện hữu của anh chị em, thì giờ của anh chị em, tất cả những gì anh em có, hãy dâng cho Ngài.

204 Và nàng chột nhìn. Nàng đang đứng đó. Ôi, chao ôi! Nàng đổ dầu này ra trên Ngài—trên đầu Ngài. Rồi chảy xuống chân Ngài, và bắt đầu. Ô! Nàng—nàng nâng chân Ngài lên, và nhìn, chúng dơ bẩn. Nàng không có gì cả. Thế rồi nàng—nàng bắt đầu nghĩ về tội lỗi mình, và nàng nói, “Chắc chắn, Ngài, Ngài sẽ—Ngài sẽ kết tội mình.” Vì thế khi nàng đổ dầu lên cổ Ngài, và chà xát nó, rồi nàng sắp mình xuống ở đó và nàng đã nắm giữ đôi bàn chân Ngài.

205 Và nàng sắp mình xuống. Nàng bắt đầu khóc, “Ồ, tôi quả là tội nhân như vậy, để đứng trước mặt Người này. Tôi thật là kẻ tội lỗi như vậy.” Và nàng ngược lên, và đôi mắt to, xinh đẹp của nàng. Nàng nghĩ, “Ngài—Ngài sắp sửa đá tôi ra khỏi phòng này.” Nhưng, Ngài không hề xê dịch. Ngài chỉ ngồi và nhìn vào nàng.Ồ, tôi thích điều đó. Ngài chỉ ngồi và nhìn nàng. “Ồ, Ngài biết lòng tôi. Tôi có thể cảm thấy ngay bây giờ Ngài đang đọc được ngay trong trí tôi. Ngài biết tôi không tốt. Tôi biết điều đó, Chúa ôi, nhưng tôi không thể chịu nổi khi thấy đôi chân Ngài dơ bẩn.

Tôi thật không thể chịu nổi điều đó. Ngài là hi vọng duy nhất của tôi. Tôi không thể chịu đựng điều đó.” Thật là thứ nước đẹp để biết bao cho chân Ngài, ồ, những giọt nước mắt ăn năn! Ồ! Ồ! Người Pha-ri-si tầm thường kia không thể trang bị điều gì như thế. Dòng nước, những giọt nước mắt chảy xuống đôi má nàng.

²⁰⁶ Và nàng bắt đầu xoa nó, và [Anh Branham tạo ra tiếng hôn—Bt.] hôn chân Ngài. Ồ, Đó là Chúa của nàng; hôn chân Ngài. Nàng không có—nàng không có khăn để lau khô nó. Vì thế tôi đoán những lọn tóc của nàng, nàng đã buộc, lên trên đỉnh đầu nàng, phải thả xuống, qua đó. Nàng lấy tóc mình, bắt đầu để—để lau chân Ngài với nó, và hôn chân Ngài. “Lạy Chúa, Ngài biết.” [Âm thanh một tiếng hôn.] “Chúa ôi, Ngài biết tôi—tôi là kẻ có tội. Tôi—tôi ghét ở đây trước mặt Ngài như thế này, nhưng tôi không thể chịu nổi thấy đôi chân Ngài dơ bẩn.” Ồ, chao ôi! Chúa Jê-sus với đôi chân dơ bẩn, không được chào mừng, không có được cái hôn trên cổ. Nàng thậm chí còn hôn chân Ngài. “Chúa ôi!” [Bốn tiếng hôn.] “Ôi chao, Chúa ôi! Ôi Chúa, tôi—tôi là—tôi là người tội lỗi.” [Hai tiếng hôn.] “Ngài biết tôi là vậy, Chúa ôi.”

²⁰⁷ Và vào lúc đó, lão Pha-ri-si quay lại. “Hừ!” Nói, “Này nhìn đằng kia. Nhìn đằng kia. Đó là loại bạn đồng hành mà gọi Đó là Đức Thánh Linh.” Thấy không? Họ đã không thay đổi. “Hãy xem những gì Nó xảy ra. Hãy nhìn loại người gì Ngài hợp tác với. Các người nói về Đức Thánh Linh đó, và sự chữa lành Thiêng liêng, Nó là gì? Những người rác rưởi của thành phố.”

²⁰⁸ Chắc chắn, đó là người mà Nó đã bày tỏ cho. Nàng biết cái gì bên trong Gói Quà đó. Nàng biết thì giờ duy nhất hơn bất cứ lúc nào nàng từng có được ở bất cứ đâu...Nàng không thể đi xuống tới chỗ người Pha-ri-si, ông ta sẽ đuổi nàng ra khỏi giáo hội; không ở trong tầng lớp xã hội của họ. Nhưng có một Xã hội dành cho tội nhân. Tôi rất vui mừng vì điều đó. Có một Nơi mà tội nhân có thể đến. Có một thứ Dầu Thơm ở Ga-la-át, sẽ chữa lành vết thương hoàn toàn. Nàng đã tìm thấy Nó. Nàng muốn biết Món Quà đó, và nàng đang hôn chân Ngài.

²⁰⁹ Lão Pha-ri-si nói, “Ái chà! Đến đây, các bạn. Ôi chao! Hừ! Đó là Đấng Tiên Tri của các bạn. Thấy không? Nếu Người là loại Tiên tri nào đó, Người ắt phải biết loại đàn bà nào đang rửa chân

Người chứ. Hãy nhìn kia. Nói chuyện cuồng tín không? Thật là sỉ nhục nhà tôi.”

210 Chúa Jêsus không hề đáp một lời, chỉ đứng và chăm chú nhìn người đàn bà. Vì thế sau một lát...Ngài biết những gì người Pharisai-si đó đang nghĩ, vậy nên Ngài đứng dậy.

211 Người đàn bà ấy, tôi có thể thấy nàng, “Ồ! Ồ, đây—đây là lúc của tôi. Ngài—Ngài—Ngài, Ngài sẽ—Ngài sẽ kết tội tôi. Ngài sẽ—Ngài sẽ—Ngài sẽ đuổi tôi ra khỏi nhà này.” Tôi thấy Ngài đứng lên, trông giống như *thế*. Ngài cảm thấy khá dễ chịu bây giờ; chân Ngài được tắm bằng nước mắt. Ôi Đức Chúa Trời, xin nhận lấy nước mắt con. Chân Ngài tắm trong những giọt nước mắt ăn năn, một tấm lòng chân thật. Mặc dù nàng sa đọa, như thế, thì giờ duy nhất này nàng đã từng ở một nguồn suối nàng có thể được tẩy sạch. Ở đó, nàng đang ngồi ở đó. Trong gương mặt, tôi có thể thấy nàng với những giọt nước mắt tuôn chảy như suối trên gương mặt như thế, và ướt đẫm cả gương mặt. Những lọn tóc nàng rớt xuống, và đẫm đầy nước mắt và bụi bặm từ đôi bàn chân Ngài. Nàng đang đứng đó, tự hỏi, “Điều gì sẽ xảy ra? Ngài sẽ liệng tôi ra ngoài. Ngài sẽ bỏ tôi vào tù vì đến ở đây.”

212 Ngài đứng lên, như *thế*. Ngài phán, “Hỡi Si-môn, Ta có một Lời nói với ngươi. Ngươi mời Ta đến nhà ngươi. Và khi Ta đến, ngươi không hề cho Ta nước rửa chân Ta. Ta có thể rửa chân của Chính Ta, nhưng ngươi không cho Ta nước.” Ôi Đức Chúa Trời! “Ngươi không hề cho Ta dầu, để xức cổ Ta, khi nó đang cháy. Ngươi đã không làm điều đó, hỡi Si-môn. Ngươi cũng không hôn Ta và chào đón Ta. Nhưng người đàn bà này, người đã rửa chân Ta bằng nước mắt nàng. Và nàng đã hôn chân Ta, và nàng không hề ngừng làm điều đó từ khi nàng vào đây. Ta đã có vài điều nghịch với ngươi, hỡi Si-môn. Nhưng nàng...” (Là Đấng Tiên Tri, hay không?) “Ta nói cùng nàng, tội lỗi nàng nhiều lắm đã được tha hết.” Ôi Đức Chúa Trời!

213 Nó là gì? Người đàn bà đã tìm thấy những gì bên trong Gói Quà ấy. Nàng tìm thấy có tình yêu thương. Nàng tìm thấy có sự tha thứ. Nàng đã thấy Điều đó. Ồ, thật nàng đã thấy Món Quà quý giá của Đức Chúa Trời hành động trên nàng! Nó phải khiến nàng

cảm thấy tuyệt vời biết bao khi nàng đã thấy Món Quà của Đức Chúa Trời đó được mở rộng đến nàng! Tội lỗi nàng đã được tha.

²¹⁴ Ba-ra-ba phải cảm thấy tuyệt vời biết bao ngày đó! Các bạn biết câu chuyện, Ba-ra-ba rồi đấy. Ba-ra-ba là kẻ cướp sống ngoài vòng pháp luật đã bị bắt, và đã bị làm lao dịch khổ sai, sẽ chết sáng hôm sau. Hắn là một tên trộm cướp. Hắn là kẻ ở ngoài vòng luật pháp. Hắn là kẻ giết người. Hắn là tội phạm. Và suốt đêm đó hắn đi đi lại lại trong tù đó, bứt tóc, vì, sáng hôm sau hắn bị treo trên cây thập tự, hình phạt vô cùng nặng nề. Hắn sẽ chết. Đêm đó thật hắn đã trải qua một đêm đầy ác mộng! Thật hắn không thể yên nghĩ!

²¹⁵ Và sáng hôm sau, không có bữa ăn sáng hay cái gì cả, biết rằng máu của hắn sẽ văng ra như giữa bầy sói. Đột nhiên, hắn nghe tiếng dây xích kêu lạch cạch. [Anh Branham tạo ra những tiếng bước đi của chân mình—Bt.] Tiếng bước chân nặng nề của những người lính. Ở đây bốn hay năm người đến, hay có lẽ là một—một tiểu đoàn lính La-mã, gươm sáng loáng, bước đến gần đó. Người cai tù to lớn vịn những chiếc chìa khóa, rồi nói, “Ba-ra-ba, hãy bước ra.”

“Ồ, đừng giết tôi! Xin thương xót!”

“Ba-ra-ba, không sao. Người được tự do.”

“Tôi hả?”

“Người được tự do.”

“Làm sao tôi được tự do?”

²¹⁶ Người nào đó chỉ lên hướng đi ấy. Điều đó phải có ý nghĩa gì với Ba-ra-ba, khi hắn đã thấy Món Quà thay cho cái chết của mình. Tôi đã cảm thấy cùng cách đó, Món Quà của Đức Chúa Trời đã thay chỗ của tôi trong sự chết. Thật, tên cướp sắp chết trên thập tự giá đó, đã bị đóng đinh trên đó:

Tên cướp sắp chết đó đã vui mừng thấy
 Nguồn suối ấy trong ngày của hắn;
 Ở đó có thể tôi, dầu hèn hạ như hắn,
 Rửa sạch hết tội lỗi tôi. (Vâng.)

Từ lúc bởi đức tin tôi thấy nguồn Suối ấy, đã
 được bày tỏ cho tôi,
 Những vết thương Ngài đã đổ ra,
 Tình yêu cứu chuộc là đề tài của tôi,
 Và sẽ là cho đến khi tôi chết. (Đúng thế. Ồ!)

217 Để kết thúc, có thể nói điều này. Ngày hôm nay, lễ Giáng sinh có nghĩa là một tấm bìa của những con Lạc đà, một tấm bìa của Ba vua, một chai nước Hoa Hồng số Bốn hay Seagram, được gói lại trong tờ giấy có hình Santa Claus đẹp đẽ. Nhưng họ vẫn chối bỏ Món Quà Giáng sinh của Đức Chúa Trời. Họ vẫn chối bỏ Món Quà Giáng sinh của Ngài. Họ không muốn có Nó.

218 Tôi cần có Nó. Tôi vui mừng tôi đã nhận Nó. Ô Em-ma-nu-ên, Đức Chúa Trời đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta, bị chối bỏ và bị kết án, suốt mọi thời đại, và sự thương xót của Ngài ngày nay mở rộng ra cho mọi tấm lòng muốn tiếp nhận Ngài.

Chúng ta hãy cúi đầu một lát.

219 Tối nay, tôi tự hỏi, ở trong tòa nhà này, vào thì giờ Giáng sinh này, trong lễ kỷ niệm của gần hai ngàn năm trước đây, khi Đức Chúa Trời ban cho Món Quà Giáng sinh đầu tiên. Tôi tự hỏi, tối nay, các bạn có muốn nhìn vào bên trong Gói Quà đó và thấy, hỡi tội nhân, rằng không có Người nào đó ở bên trong đó là Đấng yêu thương các bạn, Người nào đó Mà đã chết thay cho các bạn, Người nào đó đã ban sự sống Họ cho các bạn không? Các bạn có muốn, tối nay, lấy đi lớp vải tã của Ngài, thứ vải bẩn đó mà người ta gọi Ngài, “kẻ cuồng tín và thánh quá máu,” bọc chính các bạn vào bên trong nó, và nhận lấy con đường chịu một ít sỉ nhục với Chúa không?

220 Nếu các bạn đang ở trong nhà thờ, tối nay, thích được nhớ đến trong lời cầu nguyện, mời các bạn giơ tay lên, nói, “Vào tối Giáng sinh này, con muốn nhận Món Quà Giáng sinh của Đức Chúa Trời, Món Quà Giáng sinh thật của Đức Chúa Trời”? Chúa ban phước cho bà, thưa bà. Chúa ban phước cho cô, cô gái. Chúa ban phước cho chị, chị ơi. Chúa ban phước cho anh. Chúa ban phước cho quý cô ở đó. Vâng. Mời một số người nữa, muốn

được nhớ đến trong lời cầu nguyện? “Chúa...” Đức Chúa Trời ban phước cho anh, người anh em của tôi.

²²¹ Người nào khác, “Lạy Chúa, con sẽ nhận con đường đó. Con cũng, sẽ không bao giờ thấy Ngài cùng với đôi chân đầy bụi. Con sẽ không bao giờ chịu đựng...Con sẽ gia nhập với họ. Con sẽ đến ngay trong Nước Đức Chúa Trời. Con sẽ—con sẽ là một trong những người bị chối bỏ. Xin ở với con, Chúa ôi. Xin đến, về nhà với con, tối nay. Con sẽ tẩy sạch hết mọi sự dơ bẩn khỏi Danh Ngài. Ngài rửa sạch tội lỗi con, Chúa ôi, xin cho con sống bằng Sự Sống, không phải cách con đang làm bây giờ; con đang làm dơ bẩn Ngài. Con—con đang làm bẩn Ngài, mỗi ngày, đặt trên Ngài nhiều hơn. Hãy để cho con đi, tối nay, Chúa ôi, và với những giọt nước mắt ăn năn của con, con đến giờ này cách khiêm nhường tại chân thập tự giá, để tin nhận Ngài làm Đấng Cứu Rỗi của con.” Có ai khác nữa không trước khi chúng ta cầu nguyện? Các bạn cứ giơ tay lên. Được rồi.

²²² Lạy Chúa tôn quý, chúng con mang đến với Ngài, tối nay, dường như có vài người phụ nữ, tối nay, Chúa ôi, đã giơ tay lên. Có lẽ họ cũng có thể nhìn xuống...Một số trong họ là những cô gái trẻ, chỉ độ tuổi thanh thiếu niên, mà đã giơ tay lên. Họ, họ muốn nói điều đó, Chúa ôi. Họ không—họ không muốn bị định tội với thế gian. Họ muốn tin nhận Ngài giờ này, thì giờ Giáng sinh này, để nhìn vào trong Gói Quà của Đức Chúa Trời, và nhận lãnh Sự sống Đời đời. Xin nhậm lời, Chúa ôi, ngay bây giờ, Ngài sẽ mở cho họ sự tha thứ tội lỗi của họ, rằng Ngài sẽ mở cho họ một Nguồn trong nhà Đa-vít, được mở vì tội lỗi và sự ô nhơ, nơi những tội nhân lao mình vào dưới suối huyết này, sạch hết mọi gian ác của họ liền. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Xin về nhà với họ, và ở lại với họ, đêm nay, Chúa ôi. Tạo dựng đời sống, cho họ, những gì nên có, Chúa ôi. Xin nhậm lời.

²²³ Xin chữa lành người đau yếu và bệnh tật giữa vòng chúng con. Ngài là Sự Cứu Giúp cho những ai không có sự cứu giúp. Ngài là Đấng đó, Chúa ôi, Đấng có thể làm khi những người khác không thể làm được. Ngài là Ân Điển vĩnh cửu. Ngài là Quà của Đức Chúa Trời. Và chúng con khiêm nhu tin Ngài, Chúa ôi. Chúng con đi theo Ngôi Sao Thời đại, chúng con đi theo Sự Sáng cho đến

khi Nó dẫn chúng con đến Sự Sáng trọn vẹn, Món Quà của Đức Chúa Trời, Sự sống Đời đời, bởi phép báp-têm bằng Thánh Linh. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Con giao phó họ cho Ngài giờ này. Như Danh Chúa Jêsus Christ, xin nhận lấy linh hồn họ tối nay, và tẩy sạch nó trong Huyết thẩm của Đồi Sọ. Vì chúng con cầu xin điều đó như Danh Chúa Jêsus. A-men.

Chúa ôi, xin ở với con.

[Anh Branham bắt đầu ngân nga—Bt.] ...không
an ủi con,

Ôi Chúa, xin ở với con, trong sự sống, trong sự
chết.

224 Các bạn yêu Ngài với cả tấm lòng không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Một lần nữa, bài hát vì thời xa xưa, “Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài vì Ngài yêu tôi trước.” Nào mọi người.

Tôi yêu Ngài

Bởi vì Ngài...

Chúng ta hãy giơ tay lên với Ngài.

Và mua chuộc sự cứu rỗi tôi

Trên cây Thập hình.

225 Bây giờ, tôi muốn các bạn bắt tay với người nào đó phía trước, và sau, và bên cạnh bạn, bây giờ.

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài

Bởi vì Ngài đã yêu tôi trước

Và mua chuộc sự cứu rỗi tôi

Trên cây Thập hình...

226 Tất cả những người đã nhận được Quà Giáng Sinh của Đức Chúa Trời, hãy giơ tay lên nào.

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài

Bởi vì Ngài đã yêu tôi trước

Và mua chuộc sự cứu rỗi tôi

Trên cây Thập hình.

227 Các bạn yêu Ngài chứ? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Ngài tuyệt vời quá phải không? [“A-men.”] Tốt lắm, trong khi chúng ta đứng giờ này.

Mang Danh Jêsus với anh,
 Hỡi ai sống trong lao khổ và ưu sầu;
 Danh ấy sẽ ban cho anh sự vui mừng và an ủi,
 Mang Danh ấy trong mọi nơi anh đi.
 Danh tôn quý, Ô thật dịu dàng! Ô thật dịu dàng!
 Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời;
 Danh tôn quý, Danh tôn quý, Ô thật dịu dàng!
 Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời.

Thật chậm bây giờ:

Mang Danh Jêsus với anh,
 Như cái khiên che mọi bẫy lưới;
 Khi sự cám dỗ...

Anh chị em làm gì khi những cám dỗ đến?

...đến chung quanh,
 Kêu Danh thánh ấy trong lời cầu nguyện.
 Danh tôn quý, Danh tôn quý, Ô thật dịu dàng!
 Ô thật dịu dàng!
 Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời;
 Danh tôn quý, Danh tôn quý, Ô thật dịu dàng!
 Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời.
 Nhờ Danh Chúa Jêsus...

Chúng ta hãy cúi đầu giờ này và hát.

...-cúi đầu
 Sấp mình nơi chân Ngài,
 Chúng ta sẽ tôn cao Ngài Vua của các vua trên
 Trời,
 Khi hành trình của chúng ta được hoàn tất.
 Danh tôn quý, Ô thật dịu dàng! Ô thật dịu dàng!
 Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời;
 Danh tôn quý, Ô thật dịu dàng!
 Hi vọng ở đất và mừng vui ở Trời.

MÓN QUÀ GÓI KÍN CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI VIE60-1225

(God's Wrapped Gift)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật Giáng sinh, ngày 25 tháng Mười Hai, năm 1960, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org